

د شعرونو ټولگه:

دا بوټي به لونگ شي

دروېش درانے

Download from: aghalibrary.com

۲۰۰۹ع

د چاپ واک يې له شاعر سره دے

کتاب پېژندنه :

د کتاب نوم	::	دا بوټي به لونگ شي
شاعر	::	دروېش دُرانے
خپروونکے	::	
چاپ کال	::	ع ۲۰۰۹
چاپ شمېر	::	يوزر (۱۰۰۰) ټوکه
کمپوزوونکے	::	بارکوال مياخېل
چاپ ځای	::	يونايټيډ پريس - کوټه

لنڊه پيڙندنه :

نوم	:	عبيدالله
تخلص	:	درويش
ادبي نوم	:	درويش درانه
په خټه	:	پوپلزۍ
اصلي ٽاټوبۍ	:	ارغسان
اوسنۍ ٽاټوبۍ	:	گلستان
د استوگني ځای	:	کوټه
وظيفه	:	(استاد) اسټنټ پروفيسر

چاپ کتابونه :

۱. اغزنه لار
۲. زخمي لاسونه
۳. هوا او خراغونه
۴. (ستوري په لمن کي)
۵. په کاني کي هيڼداره
۶. په ناورين پسې ناورين
۷. پښتو عروض
۸. دا بوتې به لونگ شي. همدا کتاب

لړليک

شمېر	سرليک	مخ
۱	خپلي خبري	۱
1	د محمد ﷺ پر قدم ما ايښود قدم راغلمه	۱
2	چي خه ليکم، د محمد ﷺ پکي خبره راشي	۳۰
3	که د زړه د اوسېدلو ځای سينه ده	۳۱
4	په دې خلکو کي په خوا وه او اوس هم شته	۳۲
5	يار حکه د شونډو د شکرو ماته ست کوي	۳۳
6	چي بيا نه توره پورته شي نه سر په وينو رنگ شي	۳۴
7	جانانه! نور خه ما لره اوس کم راځي په مخه	۳۵
8	ښېرا کوي اثر خو خوږمن زړه به يې وي شاته	۳۶
9	خلک نه غواړي چي ښکلي پرېشان شي	۳۷
10	تر سر لاندي يې وه توره، د ویده و	۳۸
11	ستا نوم يې واخست او له دره و ووت	۳۹
12	تر تا ښه نه وه خو په دې به تر تا ښه شوه سپورمې	۴۰
13	ځي په بدو کي تر پايه، نه وېرېږي	۴۱
14	جگ د زړه په سر که يې اغزه نه دے	۴۲
15	چي پر ما و درېده شنخته، ته را ورسېدې	۴۳
16	تلم دنيا ته له تا ياره، بېرته راغلم	۴۴

- 17 تر گمان لور دے او د خیال په هغه خوا دے جانان ۴۵
- 18 په کړو سر شو کله هم پر سمه لار رانغے ۴۶
- 19 اوس به ترې چرته خو، دلې واړه را ورسېدل ۴۷
- 20 تہ د گلاب پر پاڼو پروت زہ پر اغزو یم روان ۴۸
- 21 دا کار خود غلا کار دے که تہ غلا کولای نہ شي ۴۹
- 22 نہ مو مړی خونده نہ مو وړه سر برکت لري ۵۰
- 23 هر وخت نو تلای نہ شم تر کوره د خپل یار برابر ۵۱
- 24 یو خل کړي خان درباندي گران بیا درنه ډډه کوي ۵۲
- 25 تر دنیا تېر شو خو له دې خوار ناخبره تېر شو ۵۳
- 26 ملا وي ناست په خپل محراب کي، زہ له یاره سره ۵۴
- 27 زما د اوبسکو شاخکي دي جهان دے نور خه نشته ۵۵
- 28 کښېنمه، له غمه سره و ژارم ۵۶
- 29 گل غوندي خو نه یې چي بس تېر به کړې سپرلے دلې ۵۷
- 30 مړې سترگي کړي را پورته، بیا خي پر خپله لاره ۵۸
- 31 هیله پرې کړه له سهاره او خراغ درسره راوړه ۵۹
- 32 په کوم خای کي چي یې تہ هلته زہ نہ یم ۶۰
- 33 کوټ اخلي، که زر اخلي دروېشه! او که زړه اخلي ۶۱
- 34 خدای چي درکړي دي دا پښې خو یو خه چل به کوي ۶۲
- 35 لکه په خاورو چي توده وینه د زړه گډوي ۶۳
- 36 له زړه دي یادومه چي په خله دي یادوم ۶۴
- 37 که یې نہ پېژني دغه یې نښان دے ۶۵

- 38 د ژوندانه پر لويه لار چي هر قدم اخلمه ٦٦
- 39 گوره د سپين مخ د لتون نتيجه څه را خپږي ٦٧
- 40 جنگ تر منځ زما او د رقيب د سپينو سرو نه دے ٦٨
- 41 کورونه که مو بېل دي، څراغ مو سر گډ دے ٦٩
- 42 هر څومره که ډېر وينو سږي بيا هم سږے نشته ٧٠
- 43 له کومه وخته چي دوی يو پر بل گزار نه کوي ٧١
- 44 ما که نه ويني ږنده ده، زه يې وينم ٧٢
- 45 وينه که يې تويه پاس پر محککه شي ٧٣
- 46 په هغو ورځو کي لږ سم وو خلک ٧٤
- ٤٧ لاس يې پروت زما پر سر و اوس يې پورته کړ دعا ته ٧٥
- ٤٨ زما پرې څه که بل که مړ دے څراغ ٧٦
- ٤٩ نه اوري، خو بيا هم کوه خيال خبره وا نه وري ٧٧
- ٥٠ دومره ماته هم معلوم ستا د کور حال دے ٧٨
- ٥١ ځمه وزم تر دا اور و هغه خواته ٧٩
- ٥٢ دښمن ته وارخطا نه وو له خپله وېرېدل ٨٠
- ٥٣ عجبه دا ده چي نصيب راسره روغه وکړه ٨١
- ٥٤ څوک وتله نه دے روغ ستا له گردابه ٨٢
- ٥٥ ځواني له سږي يوسي، تور وېښته له سږي واخلي ٨٣
- ٥٦ خطا مي دا وه چي پر پلونو د مجنون راغلمه ٨٤
- ٥٧ مستو څپو ته د درياب ته لاس را و غزوي ٨٥
- ٥٨ چي به مي ځان ښه سم در و ښود نو به تېر شومه زه ٨٦

- ۵۹ را روان شوے د همدغه کار دپاره وم زه ۸۷
- ۶۰ نور که هر خنگه دے خودا يې د نر کار کرے دے ۸۸
- ۶۱ چي پر ما باندي څومره گران دے هغه نه دے خبر ۸۹
- ۶۲ د سپين مخ خراغ يې بل دے پتنگان باندي را گړخي .. ۹۰
- ۶۳ په حال پوره نه دے خبر، څوک يې را و گړخوي ۹۱
- ۶۴ د قاتل تبغ چي بنکلوم دومره په مينه باندي ۹۲
- ۶۵ زمور هغه زخمونه جوړ نه دي، دے بيا روان شو ۹۳
- ۶۶ اول بنکار کاندي يوزره او بيا يې پرېږدي ۹۴
- ۶۷ رعب يوې خوا ته کره، جلال له ميانه و باسه ۹۵
- ۶۸ دے له واره و ساتم که تا له واره و ساتم ۹۶
- ۶۹ عجب سرے دے تل نېکي کوي بدې نه کوي ۹۷
- ۷۰ که ته له ياره يې روان که يار له تا روان وي ۳۰
- ۷۱ د ژوندانه تر ټولو غوره نېاني ورکه شوه ۳۱
- ۷۲ يار ويل زه تر تا د ښار دا لېونه ښه بولم ۳۲
- ۷۳ ته که پت يې له دنيا، و ماته ښکاري ۳۳
- ۷۴ خالاک دښمن يې ننداره له لري لري کوي ۳۴
- ۷۵ خبر دے د امن ځای دنيا مه بوله ۳۵
- ۷۶ ستا د ديدن لار چي په کومو شپو کي بنده نه وي ۳۶
- ۷۷ ژوند خو مقصد ته ويل کېږي، بې مقصده نه شي ۳۷
- ۷۸ له يوه زره څخه بل زره اخلي اور ۳۸
- ۷۹ دا مخامخ چي و دلبر ته گوري ۳۹
- ۸۰ مه منه دا چي په ديدن د يار توبه ماتېږي ۴۰

- .....
- 1 مزدورہ ۱۰۳
- 2 خرہ ۱۰۹
- 3 بلنہ ۱۱۱
- 4 د سترگورنخ ۱۱۳
- 5 وَسُوسِي ۱۱۵
- 6 د لاس نخبہ ۱۱۷
- 7 خالي تخت ۱۱۸
- 8 هجرت ۱۲۰
- 9 د ژړا حای ۱۲۲
- 10 سندري ۱۲۴
- 11 د فطرت مرسته ۱۲۶
- 12 د اوسپني کلا ۱۲۸
- 13 لارښود ۱۳۰
- 14 د تن غړي ۱۳۲
- 15 زما شپېلی ۱۱۳
- 16 ورک ماشوم ۱۱۵
- 17 دېوال ۱۱۷
- 18 وَ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَالًا يَفْعَلُونَ ﴿۱۱۸﴾

- 19 زما برخه ۱۲۰

۱۲۲ ..... ۲۰ کچکول

غزلي

د محمد ﷺ پر قدم ما اښود قدم راغلمه
خدايه! وم تاته را روان او دا يم سم راغلمه

له خوشحاليو سره زه له تا ډېر لري لارم
خو بيا چي بېرته را په مخه كړمه غم، راغلمه

په خپل همت ما د ښو هيڅ يو كار هم نه دے كړے
چي تاته راغلم نو دا هم ستا په كرم راغلمه

كله به خپل زړه ته په تا پسې در ننوتم
كله به زه درپسې خواته د حرم راغلمه

ستا د رحمت له بركته په پوره حساب شوم
كنې هر وار به زه دروېش په تاله كم راغلمه

چي خه ليڪم، د محمد پڪي خبره راشي
گرحم په ڪانو ڪي په لاس مي ملغره راشي

زما په زره ڪي وي ستا نوم، زه په هغه ډاډه يم
زما د بښمن د جنگ په وخت واغوندي زغره راشي

له دغه حايه هغه هم بيا په الوت ځي مخته
چي ستا تر دره بې بڼکو، بې وزره راشي

زما پر زره باندي ستا نوم لکه وږمه و لکي
زما پر ژبه ستا درود لکه شکره راشي

دي دوه جهانه يې د يار، دروېش ته فرق نه کوي
که مرگ په لار ڪي وکړي ځنډ، که ژر تر ژره راشي

که د زړه د اوسېدلو ځای سینه ده
 نو سینه د کایناتو مدینه ده

چي يې نور واخلي، دنيا شي دري وړي
 ستا په لاس کي چي وي روغه آينه ده

چي وي ستا په لټون، بې له هغه سترگي
 ډوبه شوې بله هره سفینه ده

ستا مين په خپل وزر خپښي آسمان ته
 جوړه کړې ورته نورو که زينه ده

که جنت ته ځي نو ستا پر لار به لار شي
 برابره ستا دروېش ته زمينه ده

په دې خلکو کي په خوا وه او اوس هم شته
د نفاق لويه بلا وه او اوس هم شته

د دیدن ترې خبر دي چي تر بنکلو
تاو د اوسپني کلا وه او اوس هم شته

چي د حق پر لاره باندي به روان شوې
نو په مخ کي کربلا وه او اوس هم شته

ګراني! ما مجنون ته و ويل په خوب کي
ستا په وخت کي هم لېلا وه او اوس هم شته

يوه داسي ډله وه په دې وطن کي
چي وژنه يې روا وه او اوس هم شته

يار حُڪه د شونڊو د شڪرو ماته ست کوي
مال چي ورکوي د خداي په لار کي برکت کوي

کاني ته چي لاس کړم نو له پاسه دا آواز راشي
خله يې د خداي له ذکره باسي، عبادت کوي

زړه که ور سپاري نو بېرته روغ په گوتو نه درځي
بنکلي همپشه په امانت کي خيانت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غواړي
څوک و دې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترگه د لستوني مار ته و گورم
دوی وايي دروېش خو له دوستانو هم نفرت کوي

چي بيا نه توره پورته شي نه سر په وینو رنگ شي
باداره! دغه جنگ دي د وطن آخري جنگ شي

که زړونه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاني به لعلونه شي، دا بوټي به لونگ شي

تر څو به دوی په کلي کلي گرځي دا به وايي
چي دا مېنه دي وړانه شي او هغه کور دي رنگ شي

ته بله ډېوه نه يې او که چرته ډېوه هم شي
له ما به هيله نه کوي چي دے به مي پتنگ شي

که گوري له لستونيه به يې سور خنجر را ووزي
دروېشه! چي روان درسره څوک دلته پر څنگ

جانانه! نور خه ما لره اوس کم راحي په مخه
چي هري خواته مخه کرم ستا غم راحي په مخه

چي تاته در روان يم يو عالم راسره درومي
له تا چي را روان شم يو عالم راحي په مخه

دا خوک په ډېر افسوس وايي: دنيا خومره کړه شوه
په زر کسه کي ما لره يو سم راحي په مخه

يو خوک مي پر ورغوي باندي بله ډېوه کښېږدي
د ميني په مزل کي چي تورتم راحي په مخه

مور غوارو چي هغو ته هم په ڪوتو ورڪرو توره
دروپشه! خاوندان چي م قلم راڻي په مخه

۲ جولای ۲۰۰۷ع

نبيرا کوي اثر خو خوږمن زړه به يې وي شاته
په غشي که ويشته کوي لينده به يې وي شاته

دېوال مو دے په وړاندي نړوو يې خو پوه نه يو
غمي به وي، ماران به وي که خه به يې وي شاته

يو کانې مي را پرېووت پر سر باندي نابيره
خبر نه يم چي لاس د کوم رانده به يې وي شاته

دوی ټول په دې خوشحاله دي چي لمرهنه دے راغے
خوزه په دې خفه يم چي تياره به يې وي شاته

د سپينو اوبو خاڅکي ته که خلک اوبسکه وايي
دروېشه! نو يو زړه او دوه لېمه به يې وي شاته

خلک نه غواڙي چي بنڪلي پرېشان شي
بس له ورايه ورته وگوري، روان شي

دا چي هره ورځ وركېږي دلته زړونه
هسي نه چي ټول پر تا باندي تاوان شي

زړه مي ستا ډېرو بېورو داسي نرۍ كړ
چي رقيب شرې نو هم زما ارمان شي

تا كه و خندل هغه وخت به سپرله شي
ما كه و ژړل هغه دم به باران شي

د دروېش خاورين وجود به هم سره زر شي
كه دي شونډو ته نژدې لكه پېزوان شي

تر سر لاندي يي وه تورہ، دے ويدہ وُ
تا چي مور کڙہ باندي بورہ دے ويدہ وُ

مخامخ راتہ بلا وه زہ ولاڙ وم
وه يي سر ته ناسته حوره دے ويدہ وُ

د ماشوم سبلاني مور په کور کي نه وه
ورته ناسته وه مزدوره دے ويدہ وُ

له غفلته چي يي وارہ اولس لوٽ شو
دے دا مشر يي قصوره، دے ويدہ وُ

وُ دبنمن خو ما چي وار باندي ونه کڙ
اے دروبشه! وم مجبوره دے ويدہ وُ

ستا نوم يې واخست او له دره و ووت
د لښکر مخته يې لښکره و ووت

بيا به له ما د غفلت خوب شري شوک
که مي اغزۍ د زړه له سره و ووت

زړه يې را نه کړ، يار زما له کوره
يووړله بېرته دا ډبره، و ووت

دروند و چي ستا غم يې په زړه کي پروت و
سپک شو چي ستا خيال يې له سره و ووت

دروېش پر تورو بلاگانو واوښت
چي کوم ساعت ستا له نظره و ووت

تر تا بڼه نه وه خو په دې به تر تا بڼه شوه سپورمې.
د لري لري نه به کله را بنکاره شوه سپورمې.

ستا د راتلو وعده لا نه ده پوره شوې اشنا
زر خله نیمه شوه او زر خله پوره شوه سپورمې.

مجنون سپورمې ته گوته ونيوه او و یې ویل
دا وه په ورځ د لېلا مخ او اوس په شپه شوه سپورمې.

دا ویل کېږي چې دوې خوندي له جنته راغلي
په هغه دوو کې یوه ته یې او یوه شوه سپورمې.

وم ستا د مخ په ننداره، زه دروېش نه خبرېدم
چي کله پرېوت زېر لمر، کله بنکاره شوه سپورمې.

حِي په بدو کي تر پايه، نه وپري
دا اُمت هم اوس له خدايه نه وپري

چي وي پروت پر خزانه هغه خو مار وي
دوی به ولي له بډايه نه وپري

دا وطن داسي وطن نه دے اشنايه!
چي اشناى به له اشنايه نه وپري

زه وپريمه که نه، ته بڼه خبر يې
خو دښمن وته مي وايه، نه وپري

دروېش اوس هم مار تر ستوني نيوم نه
شي

دومره ده چي ترې له ورايه نه وېرېږي

۲۹ جولای ۲۰۰۵ع ○

جگ د زړه په سر که يې اغز نه دے

هر خو که سره بنکاري، سر نه دے

وي به مجنون هم له عاشقانو خو

مشر د دا ډلي زه یم، دے نه دے

موږ يو په هر حال کي پلويان د ژوند

غوښته مو دښمن له هم مرغه نه دے

يار مي دے خراغ رقيب لوگه، مگر

دا لوگه د دا خراغ لوگه نه دے

خه لره د يار په زلفو لاس وهي
 وه دروبشه! مار د لوبو شے نه دے

۲۶ جولای ۲۰۰۵ع

چي پر ما و درېده شنخته، ته را و رسېدې
 دا زه ژر لارم که ناوخته ته را و رسېدې

غمه مننه دي کوم زه دي يواځي نه کړم
 چرته چي بېل شومه له بخته ته را و رسېدې

په بده ورځ کي د وطن خداي خبر چرته ورک وي
 چي بلا لري شوه له تخته ته را و رسېدې

وايه د کومي بلا مخ له مورېه واراوه تا؟
 وايه پر کومه يوه سخته ته را و رسېدې؟

دروېش دي پرې نهٔ ښود چي خلک شي په جنگ

ورسره

چي شوه خبره يې کرخته ته را و رسېدې

۲۸ جولای ۲۰۰۵ع

تلم دنيا ته له تا ياره، بېرته راغلم
را معلومه نهٔ وه لاره بېرته راغلم

له وطنه ستا له لاسه وم وتلې
و وطن ته ستا دپاره بېرته راغلم

د رقيب جنگ ته به بېرته ور روان شوم
چي کوم وخت به له دا کاره بېرته راغلم

لکه لمر چي ماڻيگر به تگ ته اڀ شوم
 زه به تاته تر سهاره بڀرته راغلم

زه په بدو پسي ووتم دروېشه!
 خود خپل ضمير له ډاره بڀرته راغلم

۳۱ جولای ۲۰۰۵ع

ترگمان لور دے او د خیال پہ هغه خوا دے جانان
د دغه هر یوه دېوال پہ هغه خوا دے جانان

بارخو او شوندي یو پراو دے، دا منزل مه سڀه
پوهه شه چي دېر د خپل جمال پہ هغه خوا دے جانان

شوم مخامخ به په هر حال کي له سرا به سره
شوه را معلومه د هر حال پہ هغه خوا دے جانان

د بېلتانه تر لوی درياب په خه کړاو را تېر شوم
اوس بيا دوی وايي د وصال په هغه خوا دے جانان

دروېشه! و زغمه دا ژوند لکه خنجر په زړه کي
د دې عذاب، د دې وبال په هغه خوا دے جانان

په کږو سر شو کله هم پر سمه لار رانغے
زږه د کار شه و مگر ما لره په کار رانغے

زما په خيال چي و خراغ هغه د شپې بل نه شو
زما په فکر چي و لمر هغه سهار رانغے

چا چي زږگے يووړ له ما هغه دا ظلم وکړ
زما د سر وړلو دپاره دويم وار رانغے

چي خزانه په دې ويجاړو کنډوالو کي نشته
دا به مو هله زږه ته و لوږي که مار رانغے

په تگ دي وايي دروېش، آخ دزږگي توان مي درومي
په نه راتگ دي وايي اف د زږه قرار رانغے

اوس به ترې چرته خو، دلې واړه را و رسېدل
بېوزلي، وېره او وير درې واړه را و رسېدل

دنيا خو وه بس يوه لار، لمر به د ورځي تېر شو
روښانه ستوري به د شپې واړه را و رسېدل

په حال خبرو خلكو هله زه په حال خبر كړم
چي دشمنان تر دروازي واړه را و رسېدل

دنده نه شول خپل خپل زړه ته ستا د ديد دپاره
دا ساده گان ستا تر كوڅې واړه را و رسېدل

تري غمونه مي ځيني وينه د زرگي دروېشه!
دغه مرغان تر دې چينې واړه را و رسېدل

تَه د گلاب پر پانو پروت زه پر اغزو يم روان
 ته به تر خو کوي دا خوب، زه به تر خو يم روان

کله چي ته راغله نه يې تر هغو يم زه ناست
 کله چي و نه رسم تاته تر هغو يم روان

خود به مي کرم گني اشنا! تا ويل هه په منډه
 زه ستا له کوره يم روان مگر ورو ورو يم روان

مور جنگ خپلو ته سپلاب هم يو لښکر ښکارېږي
 توره مي واخسته او مخته د اوبو يم روان

ژوند بس تر هغه وخته ژوند گنيم دروېشه چي زه
 پر خپله محکه يم روان، پر خپلو پښو يم روان

دا کار خود غلا کار دے که تہ غلا کولای نہ شې
 دروېشه! نو دیدن بیا د اشنا کولای نہ شې

ما و ویل رقیب ته چي زه لارم د یار کور ته
 ده و ویل که زه وم داسي بیا کولای نہ شې

خوړې شونډي دي بڼکل کړې اوس په فکر د توبې
 یې

تا هغه کار خو وکړ مگر دا کولای نہ شې

دا نه ده چي تا مینه د یثرب نه پرېږدي تگ ته
 دا و وایه سفر د کربلا کولای نہ شې

دروېشه! شاعري له پلوشو اوبدله کېږي
 شاعر نه يې اوبدل که د رڼا کولای نه شي

۱۰ اکتوبر ۲۰۰۶ع

نه مو مړۍ خوند نه مو وره سر برکت لري
 بنکاري چي باچا مو بيا يو لوی ظلم ته نيت لري

ما ويل اشنا يو سره ما ستا در ته نه پرېږدي
 ده ويل چي دا سره دي تل خدای سلامت لري

زر د عزت شه دي په دنيا کي دا منم مگر
 داسي خلک هم شته چي زر نه لري عزت لري

خوک بس اغزه بد گڼي او باسي يې له لاري نه
 خوک بيا چي دا کار کوي نو هيله د جنت لري

ستا نوم يې په ياد دے که يې دا له ياده ونه ووت
غم د دروېش نشته بيا توښه د آخرت لري

۱۱۰ اکتوبر ۲۰۰۶ع

هر وخت نو تلای نه شم تر کوره د خپل يار برابر
زه دغه کار هله کوم چي مي شي وار برابر

خي سمه لار خو نو تر ياره، خکه نه وایم زه
رقيب ته دا چي خدای دي کړه پر سمه لار برابر

کله بس هسي درته و خاندي يو ښکله چرته
کله بس هسي کړي خښتن د سپي کار برابر

شوه مرتبه مي تر دا نورو شهيدانو کمه
تر ټولو وروسته شو پر ما باندي گزار برابر

مقام د کوم یوه ښکارېږي درته لوړ دروېشه!
 دے تخت ته وخوت، زه نصیب کړمه پر دار برابر

۱۲۷ اکتوبر ۲۰۰۷ع

يوئل ڪري خان درباندي گران بيا درنه ڊڊه ڪوي
يار مي ڪوچي دے له يوه زره بل ته ڪڍه ڪوي

بنايي د پوهي په زور تا ڪوهي ته پوري وهي
د توري څوڪه خو يي وږه ستا له هډه ڪوي

هر يو وگړے د دي بناړ په عجب رنج اخته دے
ژبه يي سمه وي، خبره ڪډه وډه ڪوي

يو يو سرے لکه په بار ڪي ڪوږ لرگے داسي وي
نه لار له ڪلي سره باسي، نه تري ڪډه ڪوي

دروېش يي خوښ نه دے خو شعر د هغه يي خوښ

دے

مېوه د ونې خوري او کرکه يې له ډډه کوي

۳۰ اکتوبر ۲۰۰۶ع

تر دنيا تېر شو خو له دې خوار ناخبره تېر شو
چي د کوم خه دپاره دے له خپله سره تېر شو

ما به ويل دا به هم ما رنکه وي يار شړلے
زما تر مخ چي به پر لار څوک در په دره تېر شو

بس يو تېره غوندي اغزے به مي په زړه کي مات شو
چي کوم گل مخه به مي چرته له نظره تېر شو

و په وژلو کړندے او د دې فرق پرې نه و
چي تر سر تېر شو د يو چا، که تر ډېره تېر شو

اوس د هغه له لاسه دے په ئوی عذاب مبتلا
 د چا په هیله چي دروېش دا ستا له دره تېر شو

۱۰ نومبر ۲۰۰۶ع

مُلا وي ناست په خپل محراب کي، زه له ياره سره
دلته اوس نه لري څوک کار د بل له کاره سره

ستا د دوو سترگو رڼا ما له هم په کار راتلله
چي زه و ته به وو روان کله پر لاره سره

چي کومه کرښه ترې را تاو اے هوده کره کره تا
شوم په هغې کي زه هم بند پاته له ماره سره

فرق ستا د بسکلي او زما د بدرنگ مخ په ګورو
راڅه چي دواړه مخته ونيسو هينداره سره

دروېشه! خار خو وي د هر يوه ګلاب په څنگ کي
مګر ګلاب مه غواړه ته له هره خاره سره

زما د اوبنکو خاڅکي دي جهان دے نور خه نشته
 باران دے او باران دے او باران دے نور خه نشته

کوو يې، که هر خو د مستي ميني په سودا کي
 تاوان دے او تاوان دے او تاوان دے نور خه نشته

که زه ورځني څارم او که زه ورپسې څارم
 جانان دے او جانان دے او جانان دے نور خه نشته

زما په شان به ته هم يو وخت وايې چي په ژوند کي
 ارمان دے او ارمان دے او ارمان دے نور خه نشته

دروېشه! چي دا دوه جهانه دواړه پرې روښان دي
 قرآن دے او قرآن دے او قرآن دے نور خه نشته

کښېنمه، له غمه سره و ژاړم
ښه له دې همدمه سره و ژاړم

ته په غورېدو د کلاب و خاندۀ
زه به له شېنمه سره و ژاړم

کله کله خپل غمونه هېر کړمه
لږ له نور عالمه سره و ژاړم

جگ په پښواغز مې، شي په زړه کي مات
زه له هر قدمه سره و ژاړم

جوړه شي دروېشه! شاعري ترې نه
زه چي له قلمه سره و ژاړم

گل غوندي خونہ يي چي بس تير به کري سپرلے دلې
پاته شي په مني کي هم ته لکه اغزے دلې

خوک د جنگ ميدان ته ځي چي ځان مرگي ته و سپاري
خوک په آرام ناست دي وايي را به شي مرگے دلې

ما ويل جانانه! ته چي ځي زه به يواځي شم
ده رقيب را مخته کړ چي پاته به شي دے دلې

داسي وارخطا شوه په گودر کي په ليدلو مي
زړه زما يي واخست او ترې پاته شو منگے دلې

دے دروېش په خپل وجود کي داسي لکه دوه چي وي
کله وي هوسۍ دلې او کله وي زمرے دلې

مڙي سترگي ڪري را پورته، بيا ڪي پر خپله لاره
 ما پوري وهي اور ته بيا ڪي پر خپله لاره

د خپلي لاري خلڪ هم کانءِ را غوزار ڪري
 زما و نڙاند ڪور ته بيا ڪي پر خپله لاره

چي هر زورور راشي، غرور بي دلته مات شي
 سلام وڪري ستا زور ته بيا ڪي پر خپله لاره

دنيا يو هنگامه ده، هر ڇوڪ چي ورته راشي
 لڙ غور شي دغه شور ته بيا ڪي پر خپله لاره

درويش خو دومره پرڀرده په ژوند ڪي درڀدو ته
 چي و ڪوري ستا لور ته بيا ڪي پر خپله لاره

هيله پري کره له سهاره او خراغ درسره راوړه
شپه اوږده و گڼه ياره او خراغ درسره راوړه

بوري مور د خپل زوی توره د خرخلاو دپاره راوړه
چي دا يوسه تر بازاره او خراغ درسره راوړه

نه مي خپل مخ د ليدلې، نه به ستا خهږه سهي کړم
تور زندان لره هينداره او خراغ درسره راوړه

د نکير منکر حال راغې چي په قبر کي تياره ده
خان په دې کره خبرداره او خراغ درسره راوړه

په راتگ دي توره بخته! دروېش نور په تيارو پت شي
خان خه سپين کره له دې واره او خراغ درسره راوړه

په کوم حای کي چي يې تهُ هلته زهُ نهُ يم
 درسره وي زما زړهُ هلته، زهُ نهُ يم

چي وي چرته کي سراب هلته ما غواړه
 چي وي چرته کي اوبهُ هلته زهُ نهُ يم

که راتگ غواړې تر ما په غم پسې شه
 چي بناډي کړي چرته تلهُ هلته زهُ نهُ يم

د جانان تر څنگ ناسياله رقيب ناست د
 چي يم وړ د کوم حای زهُ هلته زهُ نهُ يم

ما ويل تهُ خو د يار په زړهُ کي اوسې
 دروېش و ويل چي نهُ هلته زهُ نهُ يم

کوٽ اڃلي، که زر اڃلي دروېشه! او که زرۀ اڃلي
خلک سوداگر دي دلته هر شے په تالۀ اڃلي

اور يې لگېدلے په وطن دے دا وژل غواړي
بله کاسه نۀ لري په سترگو کي اوبۀ اڃلي

څوک وايي جانان دي په خپل زرۀ کي ماته ځای راځري
څوک وايي دا ډېره ده چي نوم مي په ښه ځلۀ اڃلي

زرۀ مي زخم زخم کړ چي کله وينه ياده شوه
اوبسکي مي ور مخته کړي چي دوی ويل اوبۀ اڃلي

مينه به په زړونو کي د ښکلو را پېدا نۀ کړي
دا د غرونو کاني دي، دروېشه! دا اور نۀ اڃلي

خدای چي درکړي دي دا پښې خو يوڅه چل به کوي
که پر سکروټو باندي وي نو هم منزل به کوي

د يار د مخ د ښکلولو نيت کوي هره ورځ
د ثواب کار تش په نيت نه کېږي، عمل به کوي

جنگوي سترگي به يو حل له يوه ښکلي سره
که اتل نه يې هم دا يو کار د اتل به کوي

غدار وژل، دښمن شړل دي دوه لازم کارونه
که په دا دوو کي يو کول وي نو اول به کوي

دروېشه! زه غواړم پښمانه دښمن وبخښمه
مگر ياران وايي خبره د بدل به کوي

لکه په خاورو چي توده وينه د زړه گډوي
دروېش په داسي درد په خپل کلام خواره گډوي

د هر پي مخي پر بارخو چي خوله وينم، وایم
گوره قدرت هم له شودو سره اوبه گډوي

دا سره ورک بڼه ده چي ژوند يې ده د قام تريخ کړه
دغه لاس مات بڼه ده چي زهر په واله گډوي

دا ستا له ما تور شوه زړه به هغه سپين کړي بېرته
ستا په بارخو کي چي له سپينو سره، سره گډوي

زما تودې اوبسکي د يار له سرد مهریه خاخي
دروېشه! مينه له تودو سره ساړه گډوي

له زړه دي يادومه چي په خله دي يادوم
هر څه له خياله و باسڼ چي زه دي يادوم

چي دوى وم زهير كړه هغه بد يې هېروم
چي تا وم نازولې هغه ښه دي يادوم

زما د زړه درزا ته دي لږ ونيسي خپل غوږ
كه څوك داسي گمان كوي چي نه دي يادوم

چي ژبه مي د غم تر كاني لاندې وي كوم وخت
زه كار له اوښكو اخلم، په لېمه دي يادوم

وطنه زه دروېش ستا اتلان نه هېروم
ژونديو ته دي ډاډ وركوم، مړه دي يادوم

که یی نه پڙني دغه یی نښان دے
چي په سترگه کي یی اوبنکه وي انسان دے

ښادي بيا شوه د رقيب کره دننه
غم زما د کور و خواته را روان دے

زه اوس هم وایم چي اوبنکي پکي دم شي
بيا ژور تر سمندر د سترگي میان دے

په وره خله چي کوي لويه خبره
دا ستا غشے ولي غټ ستا تر کمان دے

د دروېش د عمر خه کوي پوښتنه
چي غزل ليکي تر اوسه خو نو خوان دے

د ژوندانه پر لويه لار چي هر قدم اخلمه
له خپله خانه سره زه يو نوه غم اخلمه

ورم د يوه ديدن دپاره د کلونو ستريا
خواري په عشق کي ډېره کارم، اجرت کم اخلمه

د يار له در سره تړلې هر شے قدر غواړي
نور خو لا پرېږده د رقيب نوم به هم سم اخلمه

تاسي هم خه ته چي اړتيا لرئ هغه شے واخلي
زموږ په خوا زخمونه ډېر دي، زه ملهم اخلمه

درواغن يار وايي: ما زره د دروېش ورې نه

پر دې خبره باندي زر واره قسم اخلمه

۱۸ نومبر ۲۰۰۷ع

گوره د سپين مخ د لټون نتيجه خه را خټي
مزل په پښو کوم، تڼاکي مي پر زړه را خټي

واله بهيري د شودو، زه يې پر غاړه ناست يم
چي ترې منگول را دکومه نو اوبه را خټي

وطن زموږ مخته وچ دټک دے، پر اور باندي پروت دے
د دوی دپاره ترې اووه رنگه خواړه را خټي

خلک سپورمی ته بره و ختل، نور بره خټي
پښتون بېغمه په کوهي کي پروت دے، نه را خټي

د دروېش زړه دے سمندر پکي هر غم ډوبيري
زړونه يې تنگ دي دا چي چيني يې تر خله را خټي

جنگ تر منخ زما او د رقيب د سپينو سرو نه دے
ديد د يار د مخ مو يو پر بل باندي پېرزو نه دے

زره مي له مودو راسې د بنكلو په قبضه كي دے
خوك اوس دا مني چي دا زما دے د هغو نه دے

ما ويل چي زره مي شي په جوړ داسي خه ووايه
تا ويل چي دغه مات كودے د جوړېدو نه دے

خوك وايي ستا ورك زرگے ستا خپلو اوبنكو وړے دے
خوك وايي چي دا كار دے د بنكلو، د اوبو نه دے

ليك د يار راغله دے دروېش ته، دے يې نه لولي
وجه يې دا بښي چي ليكله په پښتو نه دے

کورونہ کہ مو بہل دی، خراغ مو سر گدہ دے
ملکرو! درد مو یو دے او داغ مو سر گدہ دے

کہ ژبی زموڑ دوہی دی، خبرہ مو یوہ دہ
یو رنگہ کوو فکر دماغ مو سر گدہ دے

کہ مے پکی چا راکرل نو دوارہ بہ پری مست شو
کہ زھر وو نو مرو بہ، ایاغ مو سر گدہ دے

دا خاورہ کہ سرہ زر شی نو دوارہ بہ شتمن شو
راخہ وطن ودان کرو، دا باغ مو سر گدہ دے

کہ خای نن د سندرو کاغ کاغ د درویش ونیو
زغمو بہ یی پہ گدہ دا زاغ مو سر گدہ دے

هر ڄومره ڪه ڊپر وٺو سڀي بيا هم سرے نشته
وڙ د بنگولو چي وي دا رنگه تندے نشته

ما ويل د بنگولو له ڪوڇي روغ را وتلے يم
اوس مي ورته پام شو، په ڪوئل ڪي مي زڙگے نشته

زءُ بيا هم په ٻنھ وخت ڪي د يار ڪوڇي له راغلمه
پلونه ڪه هر خو د رقيب پاته دي خو دے نشته

دا خو علامه د ٺيڪمرغي و ماته نه بنگاري
هر سرے هونبيار دے په دي ٺار ڪي لبونر نشته

دوی د رقيب زڙءُ راوري دروڀشه! چي ور خوڙي ڪڙه
زءُ دا ورته ووايم له ما سره اغزے نشته

له کومه وخته چي دوی یو پر بل کزار نه کوي
دنيا خفه ده، وايي دا خلک خپل کار نه کوي

ستا د بنو څوکي هم عمر کړلې پڅي غوندي
ستا سترگي زړونو ته اوس هغسي ژر لار نه کوي

دومره مي وکته ستا لار چي مي ځواني په تلو شوه
زه بيا هم ناست يم خو ځواني نور انتظار نه کوي

د يار د زړه را اخستل وو ما اسان گڼلي
دا مي گمان و چي ډبره نو انکار نه کوي

منم دروېش جواب د خښتي ورکوي په کاني
خو پر هيچا باندي هم وار له مخه، وار نه کوي

ما که نه ويني رنده ده، زه يې وينم
بنادي ستا کره مېشته ده زه يې وينم

ته يې نه ويني د لمر په لکۍ پوري
چي ترلې توره شپه ده، زه يې وينم

وني خای کرې په خپل ډډ کي او ته پت يې
در اخستي چا اړه ده، زه يې وينم

دے زما او د دنيا تراو بس دومره
دا مي نه ويني ويده ده زه يې وينم

د دروېش له شاعرۍ څه راته گډه يې
که بېکاره ده که ښه ده زه يې وينم

وينه كه يې تويه پاس پر مځكه شي
لويه ككړۍ به دي خه سپكه شي

يار ته تلم خو و رسېدم خداى ته زه
كله كله لار بڼه وي چي ورکه شي

وينه په دې ځاى كي په اوبو اوږي
زړه كه دي راوړۍ وي، كونجكه شي

هر بڼكلۍ، انسان وي او خطا كوي
زه چي پرې مين شم ملايکه شي

نه يې كوې، كار كه په دروېش كوې
ورکه شي چي كله تر ملکه شي

په هغو ورځو کي لږ سم وو خلک
چي پر دې محکه باندي کم وو خلک

زه شوم له تا سره په لار کي پاته
روان چي لور ته د حرم وو خلک

چي خوشحالي به يې اوږده شوه لږه
په انتظار به بيا د غم وو خلک

زه د مرغيو چوښار ته ولاړ
پر لاره باندي ماته تم وو خلک

دروېش وو سم لکه الف د الله
چي د باچا په مخ کي خم وو خلک

لاس يې پروت زما پر سر و اوس يې پورته کړ دعا ته
چي پناه يې وه راکړې هغه ما سپاري مولا ته

بنکارېدل چي ستا له دره چا په زوره دي شړلي
يو خه خلک تلل په وړاندي خو بيا بيا يې کتل شاته

دا له ما اخستې مال به په قيامت راکوې بېرته
ورې له ما سر په مغته زما بار بلي دنيا ته

د دې خای د خه وگړو بل هيڅ کار بې له دې نشته
چي زما د کوڅې لاره سمه و بڼي بلا ته

يو دروېش که رښتيا وايي د درواغو په دې وخت کي
نو تر خو به خلک ناست وي د يوه خراغ رڼا ته

زما پري خه که بل که مڙ دے خراغ
زه په کوهي کي يم او لوږ دے خراغ

دا هم درواغ نه دي چي سوحي پتنگ
دا هم رښتيا نه دي چي پر دے خراغ

ستا خپلي سترگي په غبار ډکي دي
نه رڼا خړه ده، نه خړ دے خراغ

خان کړئ د لمر و ښه راغلي ته تيار
شپه په وتو او مخ په خوږ دے خراغ

دروېشه! پوهه نه وم چي يم روند شوه
چي شوم را وينس، ما وي چي مږ دے خراغ

نہ اوري، خو بيا هم کوه خيال خبره وا نه وري
دا د ميني راز دے چي دېوال خبره وا نه وري

راشي جانان راشي ماته ووایي چي خنکه يي؟
زه چي ورته وایمه خپل حال، خبره وا نه وري

هر زړه ته چي ووایمه دار دے پرې ونه خانگي
شي هغه په زلفو پوري تال خبره وا نه وري

هسي خو ژوندے يم مگر خه به يي ژوندے گنې
خوک چي د خپل يار له خلی په کال خبره وا نه وري

خوار دي اے دروېشه! او دغسي به خوار پاته وي
خو چي پستانه د لوی خوشحال خبره وا نه وري

دومره ماته هم معلوم ستا د کور حال دے
د جنت په دېوال پوري يې دېوال دے

د بسکلا په هغه دومره نندارو کي
ماته ياد بس يوه زنه ده، يو خال دے

خلک ما ويني چي گرځمه پر مخکه
زره مې نه ويني چي ستا په زلفو ټال دے

يو وخت ته دلته هر چا زما گنېلې
مگر اوس د لږو خلکو دغه خيال دے

نن دروبش د شپې راتگ ته دے
خوشحاله

په لومړي ځل يې موندلې يو مثال دے

۱۲ دسمبر ۲۰۰۷ع

ځمه وزم تر دا اور و هغه خواته
دے زما د جانان کور و هغه خواته

ما ويل چي بيا به چرته سره وينو
زما يار ويل د کور و هغه خواته

له جانانه چي زه شومه لږ څه لري
ده ويل راته چي نور و هغه خواته

شېخ، بېلتون، رقيب، افلاس اوزه په جنگ وو
يو دې خواته و، څلور و هغه خواته

د پرديو په دې جنگ کي اے دروېشه!

زه دې خواته، زما ورور و هغه خواته

۱۳ دسمبر ۲۰۰۲ع

دښمن ته وارخطا نه وو له خپله وپړېدل
چي ناست وو په مورچل کي يو له بله وپړېدل

نېکان هلته هم وو مگر په شمېر وو دومره کم
نېکي چي به يې چرته هم کوله وپړېدل

په دې گمان چي ور يې دښمنان ور ټکوي
درزا چي يې د خپل زړه اورېدله وپړېدل

د ورور له جنګه خلاص نه وو چي ور يې کړي جواب
دا نه چي پښتانه نو له مغله وپړېدل

دروېشه! جابر يو و او خپله ولس ډېر
خبر نه يم دا ډېر له يوه خله وپړېدل

عجبه دا ده چي نصيب راسره روغه وکړه
زما تر ټولو لوی رقيب راسره روغه وکړه

ما به غوښتل چي دا خبر دښمن ته هم ورسې
چي به کوم خپل او کوم قريب راسره روغه وکړه

زړه ته مي وويل دماغ خوبيا تنگ کړه نه يې
ده وويل نه هغه غريب راسره روغه وکړه

راته را غاړي ووت چي زه خلکو ويشتم په کابو
دنيا خفه وه خو صليب راسره روغه وکړه

دروېش چي وښې، يا به وايي يو شاعر خفه
شو

او يا به وايي يو اديب راسره روغه وکړه

۱۸ دسمبر ۲۰۰۷ع

څوک وتلر نه دے روغ ستا له گردابه
دا بي غابو خُله دي ماته شه دريا به

يو فقير ويل که بيا دي مستي وکړه
په کوزه کي به دي بند کړمه سېلابه

زه د خپل نصيب په خوي ډېر ننه خبر يم
دا د وصل شپه به بيا کړي را خرابه

چي خپل يار ته يې د اوبنکو پر خاي يوسم
د شبنم خاڅکي په پور راکړه گلابه

لار د خان د ایستو وه مگر دروېشه!

بې ملګرو زه وتم نه له عذابه

۱۹ دسمبر ۲۰۰۷ع

خواني له سړي يوسي، تور وېښته له سړي واخلي

کرار کرار لکيا وي، وخت هر څه له سړي واخلي

زموږ دا غمخواره هم دي په شان د سوداګرو

تازه غمونه ورکړي چي زاره له سړي واخلي

و ښکلو ته دوهم حل د کتو اجازه نشته

په دا نو په اول حل هغوی زړه له سړي واخلي

که څوک خاکساري پرېږدي نو يې نفس له قابو وزي

دښمن بيا زورور شي چي چاره له سړي واخلي

دروېشه! يو ځل شونډي در نژدې کړي او بيا لري
 په ايشنده گرمۍ کي يار اوبه له سړي واخلي

۲۰ دسمبر ۲۰۰۷ع

خطا مي دا وه چي پر پلونو د مجنون راغلمه
 زه د لېلا تر دروازي ستا په لټون راغلمه

ستا سترگو ورته زړه مي وايي چي ما هېر کړه زياتي
 زه يو غمغوم، خزاني ته د قارون راغلمه

ما ويل بيا دي توره بخته خاوند مه راوله
 ده ويل راغلم او په شکل د بېلتون راغلمه

يار ويل ما سبا را غوښته وي، نن څله راغلي؟
 ما ويل نن راغلي نه يم زه پرون راغلمه

د شاعری سفر دے گران، دروبشه! ته خبر يې
چي تر دې حايه زه په څنگه زره چاودون راغلمه

۲۰ دسمبر ۲۰۰۷ع

مستو ڇپو ته د درياب ته لاس را و غزوي
زه چي اخسته یم سڀلاب ته لاس را و غزوي

زه د اغزي څوڪي ته ڪورمه چي څه به ڪوي
کله چي خوا ته د ڪلاب ته لاس را و غزوي

چي مرورو ته زه بيا لاس وړڪول غوارمه
واړوي مخ دا نور احباب، ته لاس را و غزوي

ما د حالاتو په څپو ڪي په نظر ڪي ساتي
چي پښي مي ټينگي ڪري ګرداب، ته لاس را و غزوي

زه دروېش ووايم، څوڪ شته چي ما در پورته ڪري لږ؟
چي بل څوڪ را نه ڪري جواب ته لاس را و غزوي

چي به مي خان بڻه سم در و ښود نو به تېر شومه زه
له هغې خوا چي به راتلم، ستا به بيا هېر شومه زه

دښمن و نه کړای شول چي ما پر لاره و ځنډوي
وخت مي خراب شو په يارانو کي چي گېر شومه زه

تا مي خبره کړله پرې که زما ژبه پرې شوه
يوه شېبه خو د گونگي انسان په څېر شومه زه

هو، رقيبانو راته مخه وه نيولې مگر
په اسانۍ تر دې دېوال د غبار تېر شومه زه

دروېشه! پورته يې پر سر ومه ځړانده توره
شوم د دښمن د پښو اغزې چي کله زېر شومه زه

را روان شوم د همدغه کار دپاره وم زه
د جابر سر يو بل چا غوڅ کړ چي پر لاره وم زه

د وطن خاوره دا له چا سره خبري کوي؟
وايي چي ته راغله نه وي دپره خواره وم زه

دا اوس چي تاسي راته کورئ د بنښنې په سترکه
په شان د کاني بنکارېدمه چي بې ياره وم زه

ده چي د هر بنايسته کور ته هره لاره تللې
تللے راغله پر هغې په څو څو واره وم زه

دروېشه! خلکو وم يواځي يو شاعر منلے
نور يې ايستلے د سړيو له شماره وم زه

نور که هر خنگه دے خودا يي د نر کار کړے دے
زما دښمن را باندي مخامخ گزار کړے دے

ستا چي په کار دے زما زړه نو دا دے در به يي کړم
هسي هر ښکلي چي دے غوښتے ما انکار کړے دے

پر رقيب باندي مي نيت بد و خو هغه هم وايي
والله که ما په دې پوره کال کي ديدار کړے دے

يار چي را و شړلم، زه لا رسېدلے نه يم
د خان په خوا مزل ما ډېر کرار کرار کړے دے

يار به رتبه بيا د دروېش تر هر مين کړي لوړه
که يي دا وکتل چي چا ډېر انتظار کړے دے

چي پر ما باندي ڄومره ڪران دے هغه نھ دے خبر
هاغه يو بنگلے چي روان دے هغه نھ دے خبر

دا نور جهان زما د زرہ پھ وړلو ټول خبر دے
مگر چي وړے کوم انسان دے هغه نھ دے خبر

په حال د وړي دے يواځي دلته وړے خبر
څوک چي د دغه کلي خان دے هغه نھ دے خبر

دبمن راغله دے دننه ما په کور کي ټري
زما د کور چي نگهبان دے هغه نھ دے خبر

دروېش به څه زما د زرہ د زخم قدر وکړي
چي دا د کوم غشي نښان دے هغه نھ دے خبر

د سپين مخ خراغ يې بل دے پتنگان باندي را څرځي
يو زه لري يم له ياره نور جهان باندي را څرځي

څوک په لوی مزله روان دي د کعبې طواف ته درومي
څوک په خپل کور کي دننه پر خپل ځان باندي را څرځي

دغه دوه پهلوانان کړي يو پر بل باندي وارونه
دے انسان ولاړ په منځ کي او آسمان باندي را څرځي

د کعبې طواف کوونکو زما زړه ليدلے نه دے
چي څه رنگ په رنگ غمونه په څه شان باندي را څرځي

کله هم تر بله دره تللے نه يم د روپشه!
يو آستان دے چي د ژوند مي ټول داستان باندي را څرځي

په حال پوره نه دے خبر، څوک يې را و ځړځوئ
ځي او بېځايه بندي سر څوک يې را و ځړځوئ

بيا نه را ځړځي په هيڅ رنگ چي يو ځل توره واخلي
توره يې واخسته، مگر څوک يې را و ځړځوئ

دا کوم سره چي يار ته نه ځي، په روزگار پسې ځي
پر لاره نه دے برابر څوک يې را و ځړځوئ

دغه لارښود خو به دوی هم ډوب کړي له ځانه سره
په لمر پسې شول ماڅيگر، څوک يې را و ځړځوئ

دروېش روان شو په سفر له داسي خلکو سره
چي په کېدای نه شي باور، څوک يې را و ځړځوئ

د قاتل تبغ چي بښکوم دومره په مينه باندي
دا خو رډم شونډي زه پر خپله پاکه وينه باندي

نه چرته وکړه چا دعا زما د ژوند دپاره
نه چاته ورغله ژړا زما پر مړينه باندي

يوې خبري مو هم خای نيولې نه دے دلته
که سلام اچوو هم اوږو پر بې دينه باندي

پخپله وايي چي دا چاره د کېدلو نه ده
بيا هم لگيا دي وينه مينځي دوی په وينه باندي

چل د ښه شعر د ليکلو دي بيا هم زده نه شو
دروېشه! تا که توره ريره کړله سپينه باندي

زموږ هغه زخمونه جوړ نه دي، دے بيا روان شو
چي ترې راوړے يې و شر په هغه خوا روان شو

بايد خوشحاله وای په دې چي يار دے بيا راغله
خو ما ژړل چي بيا به خه کوم که بيا روان شو

شومه له خانه سره زه هم په ژړا، چي کله
زما دښمن د زوی له قبره په ژړا روان شو

چي را روان و کوم دښمن هغه يې گد و سره
خو مخنيوي لره يې هر سرے جلا روان شو

تر دې به بله سخته ورخ پر دروېش چرته راخي
راغه له تا سره محفل ته او بي تا روان شو

اول ټنکار کاندي يو زړه او بيا يې پرېږدي
وزر مات کړي د مرغه او بيا يې پرېږدي

زړه زاره غمونه پرېږدي، نوي خپل کړي
بيا هغه کاندي زاره او بيا يې پرېږدي

خدای دي داسي شوک پيدا کړي چي رقيب ته
کړي ور ماته په سوک خله او بيا يې پرېږدي

وايي دا لنده جامه نښتېدل غواړي
مين و ژروي ښه او بيا يې پرېږدي

هر سخي چي دلته راشي اے دروبشه!
خلک کړي په غم ماره او بيا يې پرېږدي

رُعب يوي خوا ته كړه، جلال له ميانه و باسه
ما كه ځان ته بولې هر دېوال له ميانه و باسه

داسي خو مي پام دا ستا له مخه ده ته هم اوږي
زه تش تا ليدل غواړمه، خال له ميانه و باسه

ډېر درانه وگړي به تر خلي هم سپك و خېږي
ته لږ په تاله كي زر و مال له ميانه و باسه

ياره د راتگ نېټه دي ورځو ته را لنډه كړه
مياشت له ميانه وباسه او كال له ميانه و باسه

يار دروېش ته وايي چي بېلتون غريب هم حق لري
ډېر را سره پاته شو وصال له ميانه و باسه

دے له واره و ساتم که تا له واره و ساتم
زه په دغه جنگ کي څوک د چا له واره و ساتم

پلار چي باندي وار کوي، زوی هم ورباندي وار کوي
هغه ترې خوندي کړم او که دا له واره و ساتم

پای زما دپاره هغه توره بلا و گرځي
زه چي کوم وگرې د بلا له واره و ساتم

نور نو په هر چل د جنگ پوهېږم توره بخته زه
يو دا کوم نه شم چي ځان ستا له واره و ساتم

بيا يو لاس را پورته شي او بيا را باندي وار وشي
زه چي اے دروېشه! خپل ځان بيا له واره و ساتم

عجب سرے دے تل نېکي کوي بدې نه کوي
د گلاب دا بوتۍ گلان کوي، اغزي نه کوي

هسي د ده به هم زړه غواړي چي نن و بخښل شي
مگر دښمن ته د خپل ژوند په باب زاري نه کوي

زما له زړه څخه به ډېر ژر واي غم جوړ شوه
پر دغه کاني باندي يار مگر خواري نه کوي

د تن له بناخه به دي ژوند داسي ناخاپه لاړ شي
لکه الوت ته چي مرغه هيڅ تياري نه کوي

د دروېش سر ته دښمن هم په درنه سترگه کوري
ورلره گرز لټوي، وار پرې د لرگي نه کوي

که تہ له یاره یی روان که یار له تا روان وی
دا هله خوند کوی چي تلونکے په ژړا روان وی

یم چي له یار سره روان نو زړه می دېر خوږیږي
پر هغه چا باندي چي دغه وخت تنها روان وی

ما یوه ورځ هم دا و نه کړل چي له ده روان شم
مگر دے هره ورځ خفه وی او له ما روان وی

وی د سهار په بانگ دوی هم را پاڅېدلي مگر
جمات ته نه ځي، د سپېره سنګر په خوا روان وی

دبمن هم ښه ښکاري دروبشه! خو په داسي حال کي
چي ته پر مخ یی ور روان او دے پر شا روان وی

د ژوندانه تر ټولو غوره نښاني ورکه شوه
په خپاند بحر کي د وخت رانه خوښاني ورکه شوه

درېسې شوم چي لېون، خلک خبران وو راته
چي ته يې و ليدې د ټولو خبراني ورکه شوه

چي ته به لارې نو سپرله به هم پيکه غوندي شو
چي ته به راغلې د خزان به وېراني ورکه شوه

خداي چي راکړې خوشحالي واخسته بېرته رانه
هله زما د گاونډي پرېشاني ورکه شوه

دروېشه! ته خو لا پر خپلو پښو اوس هم روان يې
نو دا په شعر کي دي ولي رواني ورکه شوه

يار ويل زه تر تا د بنار دا لهنه بنه بولم
ما ويل سم وايي، زه هم تر خپل خان د بنه بولم

گوره وي شوک ورباندي گران، په چا يې خوا بديري
د يار د زره دپاره زه اوس هر سره بنه بولم

زه خو به هغه موسم بنه گنيم چي يار مي راشي
نه و خزان ته وایم بد او نه سپرله بنه بولم

و رقيبانو ته آزار رسول ډېر بنه کار د
خو کله کله په دا کار کي هم زرسوه بنه بولم

زه دروېش نور د بنه او بد په توپير نه پوهېږم
چي يار يې بنه بولي بس زه هم هغه ش بنه بولم

تہ کہ پت یی له دنیا، و ماته بنکاری
د هر هر اغزي تر شا و ماته بنکاری

تہ چي زرہ د کایناتو یی اے محکي!
په دې وخت کي په درزا و ماته بنکاری

دید د سترگو مي ستا ميني خومره تيز کر
د دېوال په هغه خوا و ماته بنکاری

تل دي وينم چي د بل پر څنگ روان یی
مگر تہ بيا هم زما و ماته بنکاری

پرے هم و تاته مار شي او ټک درکړي
یې دروېش خو بي عصا و ماته بنکاری

ڄالاڪ دڻمن يڻي ننداره له لري لري کوي
دُوِي په خپل منځ کي يو پر بل باندي لښکري کوي

مَه وَايه دا چي له الوته سره سم به ښکار شي
دا حل مېريان نه دي د مار بچي وزري کوي

مولا دي خبر کړي، چي لښکر موروانيري جنگ ته
تر توره مخکي هر سپايي طلب د زغري کوي

دا سپره کاني، چي نه خله لري نه ژبه لري
وايي دا هم له چا و چا سره خبري کوي

دروېشه! قام دي د غفلت په داسي خوب ويده دے
نه اذان اوري، نه اثر پرې ستا سندري کوي

خپر دے د امن حای دنیا مہ بولہ
خپلہ سایہ خو نو بلا مہ بولہ

لبونے سپے یې په کوگل کي غاږي
دا د رقيب د زړه درزا مہ بولہ

ما ويل سر مي تر تا خار دے اشنا!
ده ويل ما بل وار اشنا مہ بولہ

پر زړه يې و ويشتم او وايي راته
د ويشتو دا خبر رښتيا مہ بولہ

نوم به دي نور ږدي پر غزل دروېشه!
ته يې خراغ، ته يې رڼا مہ بولہ

ستا د دیدن لار چي په کومو شپو کي بنده نه وي
د ژوند تراخه هم ماته کم له شکرمنده نه وي

د خوب دپاره تر هغو پر کاني نه رډمه سر
چي مي ختلي هيله ستا له سپين مرونده نه وي

ستا پر مين دا رنگه ورخ کله راغلي نه ده
چي زياته شوې به يې مينه په خو چنده نه وي

ستا له غمزې پرته چي بل په هر تبخ و مري سرے
وي به شهيد خو مرتبه به يې بلنده نه وي

چي له دروېشه! د هغه شاعري اورم کله
داسي شيان هم پکي وي چي ډېر بېخونده نه وي

ژوند خو مقصد ته ويل کېږي، بې مقصده نه شي
ته پر خپل ځان باندي ولاړه يو گنبد نه شي

دا مناره وينم چي ډېره دي اوچته کړله
گوره چي لاندي را غوزار له خپله قده نه شي

ډېري څهري يې مسخ کړي دي په دې وطن کي
د دوی له لاسه پای ته هم بې خال و خده نه شي

دا وپر جهان به تر هغو ماته نيمکړۍ بنکاري
گرانه وطنه! پکي ته چي مخ په وده نه شي

د بره تگ په دې سفر کي وزرونه سوخي
دروېشه! پام کوه چي تېر له خپله حده نه شي

له يوه زره څخه بل زره اخلي اور
بل ډول دغه کاني نه اخلي اور

د خپلو اوبکو خيال ساته انسانه
دا که ور کډي شوې اوبه اخلي اور

کوي زما د سوځولو امر
نه دي زره سوځي، نه دي خله اخلي اور

ته چي د چا ايمان ته اور اچوي
وايي چي دغه بوتې بڼه اخلي اور

د دروېش کور سوځوي، دا کوري دوي
چي څه اور نه اخلي او څه اخلي اور

دا مخامخ چي و دلبر ته ڪوري
سترگي دي نه برهني چي لمر ته ڪوري؟

رقيب ته هم په هغه سترگه ڪوره
په ڪومه سترگه چي بل شر ته ڪوري

د ڪور په خوا چي د ڪتلو وخت وي
ساده لاليه! ته سنڪر ته ڪوري

چي توره و وينې د چا په لاس ڪي
رقيه! ته زما و سر ته ڪوري

ستا په خپل زرهه ڪي درته پت دے دڻمن
دروپشه! ته هسي بهر ته ڪوري

مهُ منہ دا چي په دیدن د یار توبه ماتېږي
کله اوبو ته په کتو د چا روژه ماتېږي

اوس هم وخت شته چي خپل سر و ژغورم خو نه یې ژغورم
خکه چي بیا مي له یو چا سره وعده ماتېږي

دا مي په زړه کي گوره څوک دے چي را گړخوي ما
در روانېږم مگر بیا مي اراده ماتېږي

بې پروا یار زما د اوبسکو هېڅ پروا نه کوي
دا ملغلري یې تر مخ یوه یوه ماتېږي

دروېشه! زه چي یار ته و وایمه زړه دي راکړه
نو هغه وایي له تا دغه آینه ماتېږي

نظمو نه

مزدوره

نَهْ حَان بولم ملايکه او نَهْ حوره
زه بپوزله يم د بل کره مزدوره

هره شپه چي دلته تېره شي، سهار شي
د دې کور ویده وگړي را بېدار شي

بيا نو خلاص له هره غمه وي دوی وارِه
دغه کار يې وي تنها زما په غاړه

چي بستر د هر يوۀ پر خپل حای سم کړم
په خپل لاس سره يې بڼۀ پر خپل حای سم کړم

داسي گرځمه ورو ورو خونه په خونه
سمومه پکي بڼکلي بسترونه

چي دا رنگ کرم بستر سم زه د هر کشر
يا نو لاره شمه خوني ته د مشر

د دې کور د مشر ډپر بنکله پالنگ دے
تر هر حد او حساب تېر بنکله پالنگ دے

په ليدو د دې پالنگ شم زه ناباده
سمدلاسه دا خبره شي را ياده

چي وخت خومره بدل کړے نن خپل رنگ دے
د لرکي نه چي يې جوړ دغه پالنگ دے

د هغه ځنکل مالک زما نيکه و
لويه خدايه! هغه وخت به خومره بڼه و

نه ځان بولم ملايکه او نه حوره
زه بېوزله يم د بل کره مزدوره

هره شپه چي دلته تېره شي، سهار شي
د دې کور ویده وکړي را بهدار شي

بیا نو خلاص له هره غمه وي دوی وارې
دغه کار یې وي تنها زما په غاړه

چي دا کور په سمه توګه را جaro کړم
هر دېوال یې د نښې په رنگه پو کړم

په لږ وخت کي یې هر فرش وي ما مینځلې
نه وېستنه وي چرته پاته او نه خله

صفا کړې مي وي خونه د هر کشر
بیا نو لاړه شمه خوني ته د مشر

په دې خونه کي یې ډېره بڼه غالی ده
تر هر حد او حساب تېره بڼه غالی ده

په لیدو د دې غالی شم زه نابنده
سمدلاسه دا خبره شي را یاده

چي دا بڼکلي غالی نه ده ډېره نوې
له وړی نه چي یې دا ده جوړه شوې

د هغې رمې مالک زما نيکه و
لويه خدايه! هغه وخت به څومره بڼه و

نه ځان بولم ملايکه او نه حوره
زه بېوزله په دې کور کې يم مزدوره

په دې ځای کې که څوک لوی وي که کوشن وي
په دې کور کې که څوک بڼه که سره وي

زه يم اړه، احترام به يې کومه
بله لار نشته سلام به يې کومه

چې سهار د دې کور مشر ځي بهر ته
غارې هسکه کړي، غرور يې راشي سر ته

هغه وخت نو زما حال بيا د کتو وي
داسې بڼکاري لکه سا مي په ختو وي

ده لازمه چې بس غلې يم ولاړه
يو طرف ته سانپولې يم ولاړه

دغه هسي حال مي ډېره کړي نانباده
سمدلاسه دا خبره شي را ياده

چي يو وخت د دغه مشر يوه نيا وه
مېړه نه وه، سکه مور يې د ابا وه

هغه هم نه ملايکه وه، نه حوره
وه په داسي يوه لوی کور کي مزدوره

چي مالک يې زما خواري ستر نيکه ؤ
لويه خدايه! هغه وخت به خومره بڼه ؤ

خره⁽¹⁾

دا خپل کور زه ځکه کور بللای نه شم
اور د خپل نغري، اور بللای نه شم

چي په کور کي همپشه وي گڼ وگړي
د يوې کورنۍ وي پکي ډېر غړي

خو په دې مکان کي زه يمه يواځي
دې سينه کي لکه زړه يمه يواځي

چي سهار له خپله ځايه شم را پورته
ځير ځير و گورمه کښته او بيا پورته

هيڅوک نه وي چي څه و وايي و ماته
يم حبران چي سترگي وارومه چاته

⁽¹⁾خره: په کور کي يواځي - جره - بي آل و عياله - بي واده.

په روزگار پسې د چا دپاره لاړ شم
زه په کار پسې د چا دپاره لاړ شم

مگر یمه چي دا رنگه په زاوال کي
راته وي داسي احساس هم په دا حال کي

لکه چرته چي څوک وي نزدې يا لري
زما خوا ته یې وي مخه د خبري

راته وايي څه په کار پسې ولاړ شه
څه ته ناست یې په روزگار پسې ولاړ شه

زه یم ستا د سپېره کور زرغونه ونه
په خولو به مي د تن کوي پالنه

سهار زه هم په روزگار پسې روان شم
لکه نور خلک په کار پسې روان شم

ټوله ورځ و باسم زیار په ډېره مینه
په خولو کړمه بدله د تن وینه

په کار راولم خپل مټ او خپل مروند زه
زور يې کره په ډېر بڼه ډول څرگند زه

تر مابنامه وکړم ډېره زیاته گټه
تر هر چا وي زما برخه ډېره غټه

خو حېران يم چي دا گټه یوسم چاته
کور هيڅوک سترگي په لاره نه وي ماته

مگر یمه چي دا رنگه په زاوال کي
راته وي داسي احساس هم په دا حال کي

لکه چرته چي څوک وي نږدې يا لري
زما خواته يې وي مخه د خبري

راته وايي چي رايه را درومه کور ته
گوره شا نه کړې د خپل نغري اور ته

درته ځان بنکارېږي داسي تنها خله
زه دي ځان يم لېونيه!، زه دي خپله

هره سترگه مي ستا لار گوري په خار ده
ستا د دوو لاسونو گټه مي په کار ده

چي ماښام زه له روزگار ه ستره راشم
په غبار سپره له کاره ستره راشم

د کور غولۍ مي په خاورو باندي خړ وي
په بېخونده نغري کي مي اور مړ وي

بنده نه وي چي مي مخته را ولاړ شي
په ليدو يې غم زما د زرگي لار شي

چي پخپله خه پاخه کړم دې ته اړ يم
چي پاخه يې کړم بيا ناست ورته يکر يم

چي شي دا مرحله هم را باندي تېره
نو له ما سره پېدا شي دغه وېره

چي بستر ته به اوس بيا ور ننوزم
لکه قبر ته، تنها ور ننوزم

مگر یمه چي دا رنگه په زاوال کي
 راته وي داسي احساس هم په دا حال کي

لکه چرته چي څوک وي نزدې يا لري
 زما خوا ته يې وي مخه د خبري

راته وايي دا په کوم وير مبتلا يې
 چي زه یمه نو ته څله وار خطا يې

درځه پرېوزه چي تلک درباندي سم کړم
 ستا له زړه څخه به لري هر يو غم کړم

بلنه

ستا آواز رات۽ چي ما لره را درومه
په واره۽ قدم مي خوا لره را درومه

خو پر ما باندي موسم د ماشومتوب و
ماشومتوب خ۽ و، د وينبي عجب خوب و

ن۽ مي تا ته، ن۽ مي ستا آواز ته پام و
شوق د لوبو مي ملڪر۽ په هر ڪام و

وم به زه۽ په غورخو پرخو تل تر تله
دې خبري ته مي ن۽ ڪتل هيڻڪله

چي دا خوك دا هسي ما و خان ته بولي
دا آواز مي اوس و كوم جهان ته بولي

که ورځم د خه دپاره به ورځم زه
پر کوم رو، پر کومه لاره به ورځم زه

دروازه يې د محل ده و کوم لور ته
ننوزم به يې څرنگه و کور ته

خو سره له دې چې پوه ورباندې نه وم
در روان ستا و طرف ته بيا هم زه وم

ناخبر د ماشومتوب تر حد در تېر شوم
زه د ويښي د دې خوب تر حد در تېر شوم

د خوانی پر محکه و لکاوۀ پل ما
د حلمي په توگه پېل کړ خپل منزل ما

ستا آواز راته چي ما لره را درومه
په ډاډه زړگي مي خوا لره را درومه

مگر زه وم د خوانی په تازه باغ کي
خوشبويي مي د دا باغ وه په دماغ کي

په خوندونو د جهان مي خُله خوره وه
دا دنيا هغه وخت داسي نښايسته وه

چي مي خور د لېمو مخته نور او رنگ و
غورې مي خوا ته د نغو د شرنکاشرنک و

پام مي نه و چي ما خوک و خان ته بولي
کوم آواز دے او ما کوم جهان ته بولي

که ورځم نو څه دپاره به ورځم زه
پر کوم رو، پر کومه لاره به ورځم زه

دروازه يې د محل ده و کوم لور ته
ننوزم به يې څرنکه و کور ته

خو سره له دې چي پوه ورباندي نه وم
در روان ستا و طرف ته بيا هم زه وم

د ځوانۍ تر حد در تېر شوم ستا و خوا ته
تر پخوا زيات در نژدې شومه و تا ته

د زرتيا پر مڱه و لڪاوڻ پل ما
 د بوڊا په توڱه پپل ڪر خپل منزل ما

ستا آواز راځي ڇي ما لره را درومه
 په ڊاڊه زړڱي مي خوا لره را درومه

ما نيولے اوس و دې آواز ته غوڙ دے
 را نه لري د اومې دنياڱي زوڙ دے

يم ولاڙ د دې زرتيا پر سپره مڱه
 رنگ و شرنڪ دے دلته ورڪ، خوشبويي ورڪه

دے هر شي په بله خوا مخ اڙولے
 ٻنڻه په ٽينڪه يي له ما مخ اڙولے

يم اوزگار ڇي اوس نو ستا خبره واورم
 يم تيار ڇي اوس نو ستا خبره واورم

او خبره دي هم ده راته معلومه
 راته وايي ڇي بس ما لره را درومه

هسي وم خو در روان زه له پخوا نه
پېښه دا وه چي خبر نه وم له خانه

نن خبر يم چي روان يممه و چا ته
ډېر منزل مي دے درکړے ستا و خوا ته

رسېدلې يممه پای ته اوس د لاري
دروازه ستا د محل و ماته ښکاري

گور يا قبر يا لحد يې خلک بولي
د اومې دنيا سرحد يې خلک بولي

د سترگو رنج

زه طيب ومه او كوت به مي هر كلے
يوه ورخ وم ستاسي خوا ته درغله

په كتلو وم نكيا د رنجورانو
ما كول دارو دوا د رنجورانو

له سړيو پس شو وار د ماشومانو
چي تمام شو كله كار د ماشومانو

نو د بنخو و كتلو ته اوزگار شوم
و راتگ ته د هغو سترگي په لار شوم

په هغو كي راغلې ته تر نورو وړاندي
تر پارسوب دي وي اوبسكلني سترگي لاندي

بښکارېده چې بيماري دي ده د سترگو
نوره جوړه يې خواري دي ده د سترگو

گڼه گڼه چې د بښو شوه پای زياته
په خپل وار به ته اول راتلې و ماته

مگر ته ماته اول را مخته نه شوې
و په دې کي چې هر چل را مخته نه شوې

زما خيال و چې ته ډېره يې زړسونده
تر خپل خان دي ده په بل زياته کهانده

خپل وار بل ته ورکوې چې درد يې کم شي
تر خان بل گڼې حقدار چې کار يې سم شي

زه طبیب ومه او کوت به مي هر کله
دغه ورځ وم ستاسي خواته درغله

وي راغلي رنخوراني وروسته وړاندي
ما کته هره يوه پر خپل وار باندي

دېر وخت پس مي پام در واوښت ستا و خواته
چي په ښځو کي وي ناسته چرته شاته

ما ويل چي ته خو مخکي وي راغلي
ولي ناسته يې دا هسي تر شا غلي

را ولاړه شوې زما په دې وېنا ته
په نيولي قدم راغلي پای تر ما ته

ما چي و کتې ستا سترگي تكي سرې وي
تېري شوي پرې د خوږو دېري شپې وي

چي دارو د رنځ مي درکړل کله تا ته
نو ويل مي چي اوس ته د خپل کور خوا ته

خه پر هغه لاره باندي چي وي لنډه
دارو سترگو ته ور واچوه يې خنډه

مگر ته کښناستي بيا د ښځو شا ته
ما ويل څوک خوندي به دي وي پاته

چي هغه و گورم زه نو بيا به خي ته
 تر هغو پوري به ناسته يي دلي ته

زه طبيب ومه او کوت به مي هر کله
 دغه ورخ وم ستاسي خوا ته درغله

رنخوراني مي کتلې بنه تر ډېره
 ته مي وي په دغه وخت کي ببخي هېره

گڼه گڼه شوه د بنخو ورو ورو کمه
 لاس مي ونيو چي لږ سا کړم ورته سمه

دغه وخت مي پام در واوښت بيا و تا ته
 دا مي وليدل چي گوري ته و ما ته

له کتلو دي خرگنده وه خبره
 زه شوم پوه چي چرته بنده وه خبره

چي راتلې نو بيماري دي وه د سترگو
 نوره جوړه وي خواري دي وه د سترگو

مکر دلته دي شوې سترگي خپلي هېري
 شولې څريکي دي د زړه و ميان ته تېري

زه شوم پوه چي د دې څريکو سبب زه يم
 زه شوم پوه چي ستا د ناستي مطلب زه يم

ته يې ترې او زه داسي يو سراب يم
 چي دا وخت ستا په گمان روان درياب يم

زړه دي نه غواړي چي لاړه شي ما پرېږدې
 ته له دې حايه ولاړه شي ما پرېږدې

وسوسې

پرون ما ليدلې پېغله وه که حوره
غټي سترگي چي يې ډکي وې له نوره

بې اختياره يې نن راغلم د کور خوا ته
ورته ګرځم کله مخته کله شا ته

زړه مي وايي که هغه د بام له سره
دلته و ويني ما داسي در په دره

په خبره ګوندي پوه شي دا پخپله
چي زه ګرځم په دې ځای کي داسي څله

زړه يې و تخنبري، شي لږ ناقاره
لاندي راشي مخ ته و نيسي هينداره

په نړيو ګوتو سم وربښمين اوربل کړي
را اوچت د دروازې و خوا ته پل کړي

بيا را خلاصه ډېره ورو ورو دروازه شي
د سپوږمۍ رنگه يې مخ ترې را ښکاره شي

په لټون يې ترهېدلې شان نظر شي
چي کوم وخت زما پر سترګو برابر شي

خه مسکا يې پر سرو شونډو را خوره شي
بېرته ننوزي او بنده دروازه شي

خو چي ځي، زما زړگه ورسره واخلي
ما راوړې دا غم ورسره واخلي

پرون ما ليدلې پېغله وه که حوره
غټي سترګي چي يې ډکي وې له نوره

بې اختياره يې نن راغلم د کور خوا ته
ورته ګرځم کله مخته کله شا ته

په دې هيله چي زړگه به له ما واخلي
 ما راوړه دا غم به له ما واخلي

مگر وپره شته چي دا رنگه ونه شي
 چي زه نه غواړمه هغسي کار و شي

ناخبره وي هغه له دې پخپله
 چي زه گرحم په دې خاي کي داسي خله

په خپل کار وي بوخته دغه ملغلره
 په دا وخت کي شي ور ياده خه خبره

په دې نيت له خپله کوره را بهر شي
 چي د خپل يو گاونډي کره لږ ور شي

زه ولاړ يم او دا شي تر ما تېره
 بې خبره، بې پروا شي تر ما تېره

دا ونه گوري چي دغه اوس خه ش د د
 سپره بوت د د که کانه که سر د د

په دا توگه مي زړگه کړي تر پښو لاندي
 ما راوړه دا غمگه کړي تر پښو لاندي

پرون ما ليدلې پېغله وه که حوره
 غټي سترگي چي يې ډکي وې له نوره
 بې اختياره يې نن راغلم د کور خوا ته
 يم ولاړ يې کله مخته کله شا ته

وېره شته چي مي زړگه کړي تر پښو لاندي
 ما راوړه دا غمگه کړي تر پښو لاندي

او کېدای شي چي تش دا رنگه و نه شي
 تر دې پېښي لا هم لويه پېښه و شي

چي خبره په دې راز شي هغه کله
 چي زه هرحم په دې حای کي داسي خله

نو له ډېره قهره اور واخلي لمبه شي
 په رښتيا يوه پتمنه پښتنه شي

چي را وزي نو په لاس کي يې توپک وي
خو گولی يې ور وستلې وي او ډک وي

سمدلاسه دا توپک و ما ته سم کړي
د گوليو مخ چټک و ما ته سم کړي

پر ماشه باندي پرته گوته را کش کړي
قيامت جوړ شي چي يوه گوته را کش کړه

په سينه کي مي زړگه کاندي په نخښه
ما راوړه دا غمه کاندي په نخښه

د لاس نخښه

د اوبو واله چي ستاسي د كلا نه
را وتله او په وړاندي وه روانه

زرغونې وې په واښو د هغې غاړي
اچولي به وې ما پکي پښې دواړي

دغه وخت به مي ټول خيال و ستا و لور ته
چي ختلې به يې ته اوس برج ته پورته

له هغه ځايه به زه درته ښکارېږم
ډېر به سم او ډېر به ښه درته ښکارېږم

په سبب زما د ناستي به هم پوه يې
په مطلب زما د ناستي به هم پوه يې

ستا به هم وي په سينه کي زړه د غوښي
ستا به هم وي د ياري خبري خوښي

د دا کار دپاره ما بنايي قبول کړې
يوه ورځ مي په رښتيا بنايي قبول کړې

په دې توگه چي دي زړه دې ته تيار شي
چي يو تار د يارانې مو تر منځ جار شي

نو دي دکي په رڼا شي سترگي دواړي
ورو ورو راشي د والې تر يوې غاري

په اوبو کي د خپل لاس نخښه را پرېږدې
په واله کي ماته خاص نخښه را پرېږدې

د اوبو واله چي ستاسي د کلا نه
را وتله او په وړاندي وه روانه

زرغونې وې په وانبو د هغې غاري
اچولي وې ما بيا پکي پښې دواړي

په دې هيله چي خه خاص نخبنه به راوري
ستا واله ده، ستا د لاس نخبنه به راوري

دا خبره چي مي گرځېده په خيال کي
يو عجبه حال مي وليد په دې حال کي

اوبو راوړ يو انار داسي له پاسه
لکه وي چي را وتلے ستا له لاسه

ما ويل چي دا انار يو انار نه دے
دا و ماته را لېرے تا خپل زړه دے

دا په دا چي انار هم لکه يو زړه وي
له دننه دواړه سره وي او تک سره وي

مگر بېرته مي ويل داسي به نه وي
چي انار تا را لېرے لکه زړه وي

په دې نيت چي لېونيه دا در واخه
دا به هسي را لوېدلے وي له بناخه

د والې دغو صفا اوبو ته لاندي
ته به هيڅ خبره نه يې په دې باندي

د اوبو واله چي ستاسي د كلا نه
را وتله او په وړاندي وه روانه

زرغونې وې په وانبو د هغې غاړي
اچولي وې ما بيا پکي پښې دواړي

که هر څومره لري ناست وم ستا له څنگه
خو په زړه کي مي ويل درته دا رنگه

چي که کړه تا پخپله هغه کار و
را لېږله دي پرون ماله انار و

نو به نن هم يو څه خاص نخښه را پرېږدې
په واله کي به د لاس نخښه را پرېږدې

په دا وخت کي په اوبو کي يو گل راغی
ورپسې په ډېرو پاڼو کي بل راغی

ما ويل د يارانې تار دا دے جار شو
 په دې حال کي مي زړه دومه نافرار شو

چي دستي له خپله حايه شوم در پورته
 تر سوري مي د کلا کتل ستا کور ته

وليد ما بدبخت مالي په سترگو خپلو
 و لکيا د گل د بوټو په تراشلو

دغه دوه کله هم ده وو را پرې کړي
 چي اوبو وو د والې تر ما راوري

خالي تخت

شپې د امن وې تازه د دې دنيا وه
ټوله ورځ به د خپل کور په کار لگيا وه

ماڅيگر چي به تر غرونو لمر نهام شو
په تياره کي به يې پټ غولې او بام شو

کړه به دې پکي خاورينه ډېوه بله
په رڼا به شوه تياره د کور بدله

ورسره به يې د زړه حال هم بدل شو
يو خراغ د انتظار به پکي بل شو

د زړه خونه به يې ډکه په رڼا شوه
ناقراره به په دغه رڼا دا شوه

د چا لاري ته به ټول نظر نظر شوه
 په وتو ننوتو به داسي سر شوه

لکه تخت چي تيار شوه په بڼه شان وي
 پرې باچا و کښناستو ته را روان وي

دا باچا به نو د دې غريب مېړه و
 د دې زړه و، نور جهان ته که هر څه و

ساعت پس به هغه هم راغله له کاره
 مخ سپېره او جامې ډکي له غباره

خو په جبب کي به يې پروت د سبا خرڅ و
 په مېړانه به کتلې ده دا خرڅ و

څه وخت پس بيا چي وطن و بلل ننگ ته
 ننګيالو کرله مخه هغه جنگ ته

چي ترې بېرته بيا د دې سره را نغره
 ماڅيکر بيا هم راته خو دے را نغره

اوس به هم له دې تر غرونو لمر نهام شو
 په تياره كي به يې پټ غولے او بام شو

كړه به دې پكي خاورينه ډپوه بله
 په رڼا به شوه تياره د كور بدله

ورسره به يې د زړه غولے رنگين شو
 داسي گل د انتظار به پكي شين شو

چي بېتابه به يې دا ژر په اثر شوه
 په وتو ننوتو به داسي سر شوه

لكه تخت چي تيار شول په ښه شان وي
 پرې باچا و كښناستو ته را روان وي

دا باچا به نو د دې يكي يو زوى و
 چي خوانى ته رسېدلے و اوس لوى و

ساعت پس به هغه هم راغے له كاره
 مخ سپړه او جامې ډكي له غباره

خو په جبب کي به يې پروت د سبا خرڅ و
 په مېرانه به کتلې ده دا خرڅ و

بيا چي خلک دې جنگ ډوب کړل ټول په غم کي
 د دې يکي يو زوی هم والوت په بم کي

بېرته کور ته کله دا ځلمې را نغې
 ماڅيگر بيا هم راته خو دې را نغې

اوس به هم له دې تر غرونو لمر نهام شو
 په تياره کي به يې پټ غولې او بام شو

کړه به دې پکي خاورينه ډېوه بله
 په رڼا به شوه تياره د کور بدله

ورسره به يې په زړه کي پېدا سوه شو
 پکي بنڅ د انتظار به يو اغز شو

شوه په درد به يې دا رنگ دا ناقراره
 چي وته ننوته به داسي خواره

لکه تخت چي وي خالي او باچا نه وي
 تاج وي پروت مگر دا تاج د هيچا نه وي

دا وي سخته پرېشانه، سرگردانه
 دې خبري وته پاته وي حېرانه

چي پوره کړي خپل مطلب له کومه خايه
 مرسته و غواړي له خلکو، که له خدايه

باچهي و گوري خټکه له زواله
 د واک واکي يې په لاس ورکاندي چاله

هجرت

چي له خپله ښاره کړې مور هجرت دے
دا هجرت خو نو د هغه چا سنت دے

چي دنيا ته يې ښووله سمه لاره
وه وېنا د خُلي يې خاص لکه هينداره

هر سړي پکي لیده بدرنگي خپله
د بدرنگو خلکو دا خوښېده کله

نو يې و يوست دے له ښار څخه په زوره
دې کار ټينگه اراده کړه د ده نوره

و زغملو ته د هر عذاب تيار شو
بوخت د ښار د بيا نيولو په سخت کار شو

پري بي شمېره خواری راغلي په دا لار کي
پای يې داسي برے و موند په دې کار کي

چي مکه د تل دپاره بيا د ده شوه
د دښمن بيا دغه ښار ته لار و نه شوه

مگر مور چي را روان د ده پر لار شو
د خپل ښار و بيا نيولو ته تيار شو

نو د ده رنگه مور هم پای بريالي شو
له بري پس مگر بيا پېښ پر خواري شو

چي ښار و نيسو نو بيا راڅخه لاړ شي
چي کار جوړ کړو هغه بېرته وران ويجاړ شي

چي له خپله ښاره کړے مور هجرت دے
دا هجرت خو نو د هغه چا سنت دے

چي يې دبري خواری يووړې په دې لار کي
پای يې و موند لوی برے په دغه کار کي

مگر کله چي ور ننووت خپل ښار ته
نو هيڅوک يې هم و نه خپڙاوه دار ته

وېرېدلي هر دښمن ته يې ډاډ ورکړ
هر مات شوه مخالف خپل يې خبر کړ

چي په درې ځايه کي هر چا ته امان دے
يو کور ستاسي د سردار ابوسفیان دے

بل د هر وگړي خپل کور او خپل سراي دے
او دريم پاکه کعبه چي کور د خداي دے

څوک چي ننوزي په دغو کي يوه ته
هيڅ تاوان به بيا څوک نه رسوي ده ته

شول غوړ غوړ کاني او بوتې دې اعلان ته
سلامي شول ټول وگړي دې احسان ته

په درزا چي و کوم زړه هغه ډاډه شو
چي خازه و کوم يو مخ هغه تازه شو

چي يې دے شاره هغوی اوس پرې را ټول شول
 په مکه کي سره دوی کور او کهول شول

چي له خپله ښاره کړے مور هجرت دے
 دا هجرت خو نو د هغه چا سنت دے

چي ښووله يې هر چا ته سمه لاره
 ایستل شوه و په دغه تور له ښاره

خو چي راغے له بري سره بيا کور ته
 نو هيڅوک يې هم و دار ته نه کړ پورته

دغه کار يې مور منو چي دا ډېر ښه دے
 خو پخپله مو عمل پرې کړے نه دے

له بري سره چي ننوزو خپل ښار ته
 نو اول ابوسفیان خېژوو دار ته

و ملگرو ته يې خپل که د خدای کور وي
 يو هم خای د امان نه وي، ورته اور وي

هنوی خان باسی یوې یا بلي خوا ته
وړي پناه چرته بل دا رنگه یو چا ته

چي دوی بېرته بنار نیولو ته تیار کړي
چي په دوی ابوسفیان زموږ په دار کړي

خدای خبر چي لا به خو ابوسفیانه
وړو په خپلو کي موږ دا رنگه له میانه

او ملگري به یې بل جنگ ته اړباسو
خپل وگړي بېرته خپل جنگ ته اړباسو

۲۷ مئی ۲۰۰۸ع

د ژړا حای

زه وم پېغله، تاسي چينه کړه چي جنگ دے
پر وطن مو دښمن راغے کار د ننگ دے

زما پلار درسره لار په دغه وخت کي
شو نصیب زموږ هم ویاړ په دغه وخت کي

ننکيالو پر دښمن وکړل وارونه
جنگيالو کول داسي گزارونه

چي تکان ترې د دښمن لوی لښکر و خوږ
زما پلار چي په دا جنگ کي خپل سر و خوږ

تاسي و ویل و ما ته چي مه ژاړه
تینکه کړې ده اوس موږ د دښمن غاړه

وخت نزدې دے چي هغه به بربادېږي
ستا وطن به ستا دپاره آزادېږي

بې اسرې ګوره و نه وايې خپل ځان ته
شهيد پلار چي يې ورکړې و کوم ځوان ته

د وطن د بنو ځوانانو هغه سر دے
سور ګلاب دے، د سهار په پرځه تر دے

په لږ وخت کي به واده شي و هغه ته
ور نزدې به لکه زړه شي و هغه ته

نو په دې خوږه وېنا شوم زه ډاډمنه
و مي نه ژړل، رښتيا شوم زه ډاډمنه

زه واده شوم تاسي بيا راغلاست چي جنگ دے
زور دښمن خو مو ايستلے ښه په ننګ دے

خو چي څوک يې په ايستو کي زموږ مل و
د رښتيا ملګرے نه و، هغه غل و

چي رينبي يې د غليم راسره پرې ڪرې
 نوي ٽينگي په دې حاى ڪي خپلي پني ڪرې

زموږ جنگ شو له هغه سره بيا نوه
 آزاد نه يو تش دښمن دے بدل شوه

اوس له تاسي هم په دې ڪي مرسته غوارو
 نو په دا زما مڀڙه درسره لاږو

چي هغه شو قرباني نو تاسي واږه
 راغلاست ماته چي مڙه وير ڪوه مڙه ڙاږه

وخت نزدي دے چي دښمن به برباد پري
 ستا وطن به ستا دپاره آزاد پري

ستا سرے ڪه تلله خوا ته د جنت دے
 په وجود ڪي ستا يې پروت يو امانت دے

هيله دا ڪوو له خدايه چي دا زوى شي
 ستا د ڪور روښان خراغ به وي چي لوى شي

نو په دې خوږه وېنا شومه ډاډمنه
و مي نه ژړل، زه بيا شومه ډاډمنه

امانت زما د گران شهيد چي زوی شو
دغه زوی په تېرېدو د عمر لوی شو

تاسي بيا راغلاست چي ختم لا جنگ نه دے
رسېدلے پای ته کار لا د ننگ نه دے

يو خُل بيا زموږ دښمن دے بدل شوه
يو خُل بيا زموږ په کور کي شو جنگ نوے

اوس له تاسو هم په دې کي مرسته غواړو
نو زما خُلمے زوی هم درسره لاړو

د هغه والوت له تنه سره سر هم
ماته خُکه چا را نه وړ دا خبر هم

چي له ما بل جنگيالے نه ورته لاس ته
د زوی کونډه مي د پلار پر کور ده ناسته

اوس به زه او هغه دواړي سره ژاړو
 په دې نه چې کور سپېره شو زموږ دواړو

ژړا دا ده چې که دلته په دې رنگه
 بدلوو دښمن، موږ پس له هره جنګه

نو خدای مه کړه چې یو داسې بدحال خور شي
 چې هر کور په شان زما د ويجاړ کور شي

مرګ یې و ګنډې د هر نرګاړي شونډي
 شي له موږه سره پاته کونډي کونډي

سندري

{ د داغستاني شاعر رسول حمزه د يوه نظم عكس }

مسافره چي تيار شي ته سفر ته
دغه وخت به دي دا خيال راځي و سر ته

چي په مخه به خواري درځي په لار کي
هم ستړيا شته او هم لوږه په دې کار کي

نو به اړ يې چي څه شے درسره واخلي
هم ډوډۍ او هم به مے درسره واخلي

خو چي کله شا کوې خپل کلي کور ته
دغه وخت که دي وي مخه زموږ لور ته

پر طرف زموږ د سيمي را روان يې
نو له دغسي خواري بيا په امان يې

چي له ځانه سره شے هم را وا نخلې
ډوډۍ مۀ را اخله، مۀ هم را وا نخلې

موږ دا هر څۀ ورکوو خپل مېلمانۀ ته
هركلۀ د زړۀ له كومي وايو دۀ ته

وي مېرمني مو د اور و څنگ ته ناستي
پخوي ورله ډوډۍ او پاسته پاستي

تر هر څۀ رالره دا خبره ښه وي
چي پر خپل غولي مو ناست راته مېلمه وي

د خوړلو هر يو شے يې وي و مخته
په پيالو كي پراتۀ مۀ يې وي و مخته

مسافره چي تيار شې تۀ سفر ته
دغه وخت به دي دا خيال راځي و سر ته

چي په لاره كي دي ځام پر ځام خطر سته
هم دي مال تلای شي او هم وېره د سر شته

نو به اړ يې چې خنجر درسره واخلي
يا تېره توره او سپر درسره واخلي

خو چې كله شا كوې خپل كلي كور ته
دغه وخت كه دي وي مخه زموږ لور ته

پر طرف زموږ د سيمي را روان يې
نو له دا رنگه خطر په امان يې

چي له خانه سره شے هم را وا نه خلي
خنجر خه دے، تش لرگے هم را وا نه خلي

دے هر څوك خبر د دې سيمي له خوبه
غرونه هم د مېلمانے دي ساتندويه

غل، غدوی هغه ته لار نيولای نه شي
ورته مخه د چا پلار نيولای نه شي

او كه گوري په كاره نظر څوك ده ته
د زموږ د خاوري دغه مېلمانے ته

نو به سم د کوربنو ورته خنجر وي
له بدنه به يې بېل هغه دم سر وي

مسافره چي تيار شي ته سفر ته
راشي خيال د سپېرې لاري دي و سر ته

نو به اخلي بيا له خان سره سندري
چي په خوند کي وي خوږې لکه شکري

پرې به غم غلطوي په خپل مزله کي
بېخوندي به دي حای نه نيسي په زړه کي

خو چي کله شا کوي خپل کلي کور ته
دغه وخت که دي وي مخه زموږ لور ته

پر طرف زموږ د سيمي را روان يې
نو له داسي بېخوندي به په امان يې

يې خبر به ته هم ښه له دې خبري
چي لرو موږ دلته ډېري ښي سندري

چي يې اوري نو غمونه يې ٽول هېر وي
ډېر ښه سات د مېلمانۀ راسره تېر وي

خو بيا هم چي ته زمور په خوا را واوړي
که سندري هم له خانه سره راوړي

نو مور نه وايو چي دې ته اړتيا نشته
ولي و وايو چي دې ته اړتيا نشته

خه تاوان لري چي ډېري شي سندري
لا به ښه وي چي پرېوانه وي شکري

د فطرت مرسته

زه خبر شوم چي دے ژر مېلمه راتلونکے
زما کور ته هغه ستر مېلمه راتلونکے

نو لکيا شوم چي جونگره کره سمه
په نن شپه کي يې تياره و ساتم کمه

وو په کور کي يو خه تېل راسره پاته
په دې وخت کي په بڼه راغلل هغه ماته

دا مي واچول و خپل زاره خراغ ته
په رڼا کي د خراغ راغی دماغ ته

دغه خيال چي دا خراغ خو بېخي زور دے
له زرتيا پرته دا هم ده چي ډېر وور دے

ده رڼا يې ډېره تته، ډېره كمه
 بله دا چي دا جونگره نه ده سمه

ورته كوره خومره تنكه او وړه ده
 تر نيكه زما، په عمر دا زړه ده

چي وخت راشي نو په دې به شرمنده يم
 چي د څنگه مېلمانۀ چي زۀ كوربه يم

د هغه د شان وړ خای راسره نشته
 داسي لوی او ښكله سراي راسره نشته

چي په يخو او خوړو وړمو ودان وي
 په رڼا د يوه لوی خراغ روښان وي

ومه ناست د هغه ت خراغ رڼا ته
 چي تر اوسه لا څۀ تېل وو پکي پاته

مگر دغه تېل زما تر اړتيا کم وو
 په نن شپه کي مي رښتيا تر اړتيا کم وو

ما ویل که مېلمه ژر را نغز کور ته
تینگ به نه شي دغه تېل د خراغ اور ته

ژر به و سوخي او ډېر ژر به تمام شي
په تياره به پت زما غولۍ او بام شي

او زما دا اندېښنه بېخايه نه وه
په رښتيا دا اندېښنه بېخايه نه وه

همدغسي يو حالت راغز را باندي
تېل تمام شول د هغه تر راتگ وړاندي

زما زړه په دغه حال كي په درزا شو
درزا خه وه، هغه دا رنگه گويا شو

چي جونگره هسي هم وه ډېره تنگه
د دې لوی مېلمانۀ وړ نه وه هيڅ رنگه

اوس بيا گوره چي خراغ هم پکي مړ شو
ښه شوه توره چي خراغ هم پکي مړ شو

نو مېلمه کښېنوم خدایه زه اوس چرته
هغه بوزم له دې ځایه زه اوس چرته

زما زړه چي ويل کوم څه په درزا کي
د "فطرت" به خيال بند شوه وي په دا کي

په خبره به يې سم وي پوهېدلې
چي ډېر ښه زما په غم وي پوهېدلې

نو به زړه وي د هغه را باندي سوه
په خپل کار پسې به ژر وي روان شوه

ځنډېدلې به وي خود چرته پر لاره
غافل شوه مکر نه و دے له کاره

چي را ستون شو کله بېرته و دې لور ته
نو رڼا ښکارېده کښته او هم پورته

په مزه مزه يې لمر و را اخسته
دا خراغ هغه پر سر و را اخسته

چي بيا پورته راته بل پر شنه آسمان و
 زما کور غوندي د خدای دا ټول جهان و

دغه وخت نو زما ستر مېلمه هم راغی
 چي یې وم په انتظار هغه هم راغی

زه خوشحاله وم او هسکه مي وه غاړه
 چي زما کور او زما خراغ اوس دواړه

د دا هسي مېلمانه دپاره سم وو
 په رښتیا هم، نه خه زیات او نه خه کم وو

۱ جون ۲۰۰۱ع

د اوسپني کلا

چي وتمه زه په دوه لاسه دنيا ته
هغه وخت دا بنوول شوي وو، و ماته

چي هر خای بڼه په لوی زړه کوه خبره
و هیچا ته کمه مه کوه خبره

مړه خبره علامه د بېوسی ده
ډېره ستره علامه د بېوسی ده

او بېوسو ته تل نه سره، سره شي
چي وېرېرې له سایې، دوی ته زمره شي

ما هم نه غوښتل چي شم داسي بېوسه
چي چیچي به راته غاښ کس و ناکسه

نو دنيا ته سوم ور کډ په هسکه غاړه
وه خبره مي هم لوړه او هم لواره

څوک مي نه ليد چي له ما سره به سم و
هر سره زما په خيال تر ما ډېر کم و

خو چي کړه به ورته ما ترخه خبره
شوه بلا به راته دا ترخه خبره

راته و به شوې شل دا رنگه خبري
چي پر زړه به لگېدې لکه ډبري

چي را ستون به شوم نو زړه به مي تک شين و
څوک مي نه ليد چي تر ما به ډېر غمکين و

چي وتمه په شنه زړه زه و دنيا ته
هغه وخت دا بنوول شوي وو، و ماته

چي که ژوند تېرول غواړې بڼه په نره
اوس څوک نه شي وېرولای په خبره

د خبرو زمانه ده زياتي تېره
 که وتې نو چي ډنډه دي نه کړې هېره

بې ډنډې درته گرانېږي د ژوند چاره
 هر سره به غاښ چيچي درته پر لاره

ما هم نه غوښتل چي نور مي شوک زهير کړي
 هيڅ بې هيڅه مي اخته د خان په وير کړي

چي ونمه نو ډنډه هم راسره وه
 بې اسرې نه وم اسره هم راسره وه

خو چي وکتل دنيا د ډنډې لور ته
 شل ډنډې شوې خوا و شا راته را پورته

چي ولاړ وو شوک د دغو ډنډو شاته
 زه هغو ته مخامخ وم هغوی ماته

ما به سر د چا مات کړه يا به نه وي
 چا به زخم له ما وړه يا به نه وي

خو زما ککری شل خایه شوه ماته
 نښانونه د ډنډو شول باندي پاته

چي په ماته ککری وتم دنيا ته
 هغه وخت دا ښوول شوي وو، و ماته

چي یوه خبره نه کړې بايد هېره
 نن سبا ده د ډنډې زمانه تېره

کار به اخلي اوس د تور توپک له زوره
 نو را و یوست ما توپک له خپله کوره

مگر تا پر دروازه باندي له مانه
 توپک واخست چي دا خه کوي نادانه

په عوض کي د یوې ترخې خبري
 درته و شوې تر هغې خومره بټري

کوم مهال چي دي یوه ډنډه کړه پورته
 شل ډنډې شوې را اوچتي ستا و لور ته

اوس که ستا له خوا را پورته يو توپک شي
شل توپکه به هغه دم درته ډک شي

زړه دي مات شو، سر دي مات شو په دي لار کي
که توپک اخلي نو مري به په دا کار کي

که ده هکرانه زندگي درباندي ډېره
کړه د اوسپني کلا تر خان چاپېره

او د اوسپني کلا ده خوږه ژبه
دي په امن چي د چا ده خوږه ژبه

۳ جون ۲۰۰۸ع

لارښود

کوټل شوي وو زموږ دا خوږمن زړونه
په درد ډکه وه د هري سيني خونه

وي په تن کي مو لمبې بلي د قهر
را ختلي مو نوکونو ته وو زهر

وو بېتابه د هر چا لاسونه دواړه
چي را ټينگه کاندي ژر د دښمن غاړه

په دې حال مو دے تر هر چا ښه خبر و
په خپل ځان او خپله پوهه يې باور و

په هنر هنر يې ټول سره را ټول کړو
د خپل خيال په ترازو کي يې موږ ټول کړو

حان ته ده زمور د وس اندازه وکړه
 په بڼه شان يې د هر کس اندازه وکړه

له دا وروسته يې نو ټول دې ته تيار کړو
 چي ور لوتي لوتي ژر د غليم بنار کړو

د د له مخه شو او مور په ده پسې وو
 د سېلاب غوندي روان خپې خپې وو

د د سالار و اوس او مور يې جنگيالي وو
 لکه د د داسي مور هم ټول ننکيالي وو

وو روان چي د غليم بنار کلابند کړو
 سم هغه ته زور د متيو ور خرگند کړو

چي کوتلي يې وو داسي زمور زړونه
 په غم ډکه کره نن مور د هغه خونه

زور د متيو مو دا رنگه ور خرگند کړ
 چي دننه مو په بنار کي کلابند کړ

ترې را تاو لکه زمري ټول شا و خوا شوو
د دېوال په نړولو يې لگيا شوو

په دې حال کي وارخطا راته غليم شو
سپين بېرغ يې راته پورته کړ تسليم شو

راته لري ور د بناړ د دروازې شو
سالار مخکي و، لښکري يې ورپسې شو

ور دننه شول دې ښکلي بناړ ته واړه
ککړی يې نن اوچتي وې له وياړه

بناړ ساتونکو وسله ايښې وه پر محکه
د کور لاره وه له هر چا څخه ورکه

پوهېدل نه په ولاړه، نه په ناسته
موږ لگيا وو چي ترې هر څه راوړو لاس ته

ټول تارونه د خطر مو دلته پرې کړل
د بناړ خلک مو دا رنگه بې وسلې کړل

چي و چا ته يوه ستن هم نه شوه پاته
دبښمن و خوړله داسي بده ماته

چي کوټلي يې وو داسي زموږ زړونه
ورانې کړې مو وه نن د هغه خونه

اوس مو غوښتل چي د سوبي جشن جوړ کړو
موږ د دې کټلي لوبي جشن جوړ کړو

او د داسي کار دپاره په دې ځای کي
يو محل جوړ و د دغه ښار په پای کي

و هغه ته وه بس يکي يوه لاره
شوه يې خلاصه دروازه زموږ دپاره

موږ ور مخ لکه سېلاب څپې څپې شوو
د محل طرف ته يو په بل پسې شوو

مگر دا ځل نو سالار د مخه نه شو
را پسې تر شا په شاني د شپانه شو

مورِ رمې غوندي محل ته شوو دننه
 کوم مهال چي واره هلته شوو دننه

پر سر باندي مو عذاب راغۍ له پاسه
 دروازه راپسې بنده سمدلاسه

زموږ خپل دغه سالار کړله پخپله
 او کيلي يې بنه په قلف کي و پېچله

قلف چي بند شو، ترې يې بېرته را بهر کړه
 داروغه ته يې د دغه زندان ورکړه

۴ جون ۲۰۰۸ع

د تن غري

{ د حضرت علي څ د يوه قول په رڼا كي }

په وجود چي مي لوي خدای وو پوري کړي
سترگي، لاس، پښې، خُله، غوږونه او نور غري

دا هر يو زما نوکر، زما غلام ؤ
په چوپړ زما به بوخت سهار ماښام ؤ

دغه هر نوکر په ما شکل خوندونه
دغه هر غلام په ما خوړل قندونه

په دنيا كي که هر نور ؤ که هر رنگ ؤ
په دنيا كي که هر ساز ؤ که هر شرنګ ؤ

په دنيا كي که هر ډول خوشبويي وه
په دنيا كي که خواږه ؤ که ښادي وه

چي زما به پکي کوم يو شے په کار شو
هر يو غړے د بدن به مي تيار شو

چي را وا يې چوي ماته په لمن کي
وم خوشحاله په دا هسي انجمن کي

چي تمام غړي يې وو زما دپاره
منځ يې نه اړاوه هيڅ زما له کاره

که به زه ومه خوشحاله دوی خوشحال وو
که به زه وم په زاوال، دوی په زاوال وو

له ما نه شول په يوه حال کي هم ستري
سترکي، لاس، پښې، خله، غورونه او نور غړي

سترکي، لاس، پښې، خله، غورونه او نور غړي
وو دا هسي نوکران چي خدای راکړي

ورو ورور واړه پر خپل وخت باندي زاړه شول
چي زاړه شول نو عجبه سخت درانه شول

چي درانه شول نو زما د وږو بار شول
درواغ نه وایم، رښتیا د وږو بار شول

تر دې بار لاندې مي ملا لاره كړه شوه
تر دې بار لاندې مي سا لکه اړه شوه

تېرېده را تېرېده مي پر خپل ستوني
په بيا بيا حالېدمه په ژوندوني

كشاوه مي دغه بار تر خپله وسه
خبر نه ومه له داسي يوه كسه

چي وېرېږي لږ و ډېر له خپله خدايه
دا زما درانه هډوكي تر خه خايه

پر وږه راسره واخلي د كور خواته
تر سرحد واړوي ما بلي دنيا ته

دغه حال كوره و چا "مرگي" ته ورپه
هنه و دومره همت راسره كړه

بل جهان ته يې له ما سره وو وړي
سترگي، لاس، پښې، خُله، غوږونه او نور غړي

سترگي، لاس، پښې، خُله، غوږونه او نور غړي
په خواری ما بل جهان ته وو راوړي

په دې حای کي دا ټول ماته په بل شان شول
نوکران وو اوس سپين سترگي دښمنان شول

دا سپين سترگي دښمنان دې ته تيار شول
ټول د حشر پر مېدان دې ته تيار شول

چي زما خلاف هر يو خپل حان گواه کړي
د خدای مخته مي بيان هره گناه کړي

بيا چي و شوه اجازه ورته له خدایه
نو را پورته به شو يو له خپله حایه

او ويل به يې په ما يې کړې غلا ده
هغه بل به ويل، بده خو لا دا ده

دۀ په ما باندي حُببيلې پردی شونډي
بل به وي، په ما يې حق و خوږ د کونډي

په دې توگه چي ما خومره بد وو کړي
دوی مېدان ته وو د حشر ټول راوړي

غټ يې درمن دلته ډېر د قاف تر غره شو
اوس نو فضل که د خدای چرته و نه شو

سره دوزخ ته به دوی هم راسره رغړي
سترگي، لاس، پښې، خله، غوږونه او نور غړي

۷ جون ۲۰۰۸ع

زما شپېلی

یوه پېغله ناخبره له جهانہ
و اوبو ته د چینې وه را روانه

پر وږه باندي یې پروت خالي منځه و
په سپین لاس کي یې صفا سپین کتورے و

زه په خپله لېونی ځواني غره وم
له چینې سره نزدې ولاړ بنکاره وم

ما ویل دا بې نیازی به یې کړم ورکه
دا که هر څو ځان ته وایي ملایکه

خو را اړوي به ماته سترګي توري
په نظر د سوداګر به راته ګوري

په غورځنگ به يې راځي د زرگي وينه
ژر به پوهه شي چي خه شخ ده مسته مينه

مگر ما چي خه ويل هغسي نه وه
په څرگنده كه هغه ټوله زړه زړه وه

په مزاج كي د مرمرد بت په شان وه
نه خبره په زاره او نه په خوان وه

په واره گام شوه تر ما اوبو ته تېره
له هر خه نه يې پروا اوبو ته تېره

خپل منگه يې د اوبو پر غاړه كښېښود
كتورے يې د اوبو پر غاړه كښېښود

هغه پېغله چي تر ما شوه داسي تېره
د رڼي چيني په خوا شوه داسي تېره

نو ورو ورو شوله لگيا چي منگه ډك كړي
خو ما نه غوښتله دا چي منگه ډك كړي

شوم لکيا چي دا اوبه کرم ترې نه پاته
پام را واروم د دې د خان و خوا ته

خله مي کنبښوده پر خپله شپلي باندي
چي نغمې يې شوې رواني وروسته وړاندي

ورته و نيو غور هم بوتو او هم کانو
کدا پبل کره ورته هري خوا ته پانو

خو پر دې باندي يې هيڅ اثر و نه شو
په دا هسي حال کي بل هم يو کار و شو

يو سپين آس پر لاره باندي را روان و
پر دې آس باندي سپور تور غوندي يو خوان و

د دې خوان و بنايسته توپک په غاړه
دې چي وليد نو په بیره شوه ولاړه

منک پاته شو، چينه يې شوله هېره
په دې خوان پسې يې نبخ کتل تر ډېره

وه چي خنڪه اوس هغسي پاته نه شوه
 د مرمرو نجلي نومه شوه، زره زره شوه

هغه پڻه د چيني پر دغه غاره
 وه تر ډېره پوري دغسي ولاړه

چي منگے او کتورے يې وو راوري
 وو هغه يې هم زما په شان هېر کړي

دا ولاړه د تور حوان په ننداره وه
 په خپل خيال کي د هغه تر شا سپره وه

ما به و کتل شپې ته او بيا دې ته
 په حېرت کي ومه ډوب دې نندارې ته

محسوس کړے مي په دا وخت کي يو لاس و
 چي يو چا اينے زما پر وره پاس و

چي مي وارولې سترگي کله شاته
 وه نزدې يوه بوډۍ ولاړه ماته

پر زړو چاودلو شونډو يې مسکا وه
پوهېدلې په خبره باندي دا وه

راته و يې ويل ځوانه ځان خبر کړه
د دې دنکو غرو له شانه ځان خبر کړه

دلته باز د خلکو خوښ بلبل يې هېر دے
تر شپېلۍ د تور توپک زړه راکښون ډېر دے

که دا غواړې چې دي پېغلې درته خاندي
نو بيا ورکړه دا توپک پر شپېلۍ باندي

۱ جون ۲۰۰۸ ع

ورک ماشوم

چي له خپله کاره راغلم کله کور ته
د کور بام ته په دا و ختمه پورته

چي يې سمه له نزدې ننداره وکړم
خان پرې پوه کړمه او بيا يې چاره وکړم

تېره شپه ؤ په باران کي خڅپدلې
ډېر گنده ؤ په باران کي خڅپدلې

ساعت پس چي د خپل کور له دغه بامه
يو حل لاندي لار نظر زما ناپامه

را روانه يوه پېغله په ورو ورو وه
نوک يې ونيو چي تر ما په تېرېدو وه

چي خبره يې کوله وارخطا شوه
خو بيا هم يې دا ويل راته لکيا شوه

چي ببخي د گړخېدو نه يم اوس نوره
ماشوم ورور مي را وتلے دے له کوره

په هغه پسې مي ځان دے سترے کړے
و مي نه موند په هيڅ ځای کي هم سپېرمے

ته لږ و گوره، له تا سره خو نشته؟
زه حېران شوم چي "له ما سره خو نشته؟"

بيا چي و گورم بڼه سم نو ورته وایم
"نه نه زه خو پر دې بام باندي تنها يم"

چي يې واورېده له ما دغه خبره
لکه نه چي وي رښتيا دغه خبره

په تلوار هغه له ما روانه نه شوه
ژر پر لار هغه له ما روانه نه شوه

په کتو يې وې دا رنگه سترگي دواړي
لکه دا چي دا کوم څوک دا مهال غواړي

هغه پاس زما د کور پر دغه بام وي
زه يې نه وينم د دې بڼه ورته پام وي

بيا چي تله نو هم په نه زړه شوه روانه
داسي نه وه چي په بڼه زړه شوه روانه

مخته تله مگر بيا بيا يې کتل شاته
پر حال باندي يې افسوس راغی و ماته

ما ويل دا به تر څو دا هسي گرځي
خوارکي به په کوڅو دا هسي گرځي

دا ماشوم بلا وهله ښوره څه شو
مځکي و خوږ که آسمان ته په خائۀ شو

بيا مي و ويل، دا هم ډېره ساده ده
آس د عقل بنايي نه لري پياده ده

ورک ماشوم چي لتوي څوک پر بام پورته
 باور نه کوم چي بيبي به يې کور ته

بيا چي شوم را کوز له بامه په دا حال کي
 نو هم ورور مي د دې پېغلي و په خيال کي

ما ويل بلا وهله گوره څه شو
 محکي و خور که آسمان ته په خاته شو

چي مي دغه اندېښنه شوه بڼه ژوره
 هغه وخت چا راته وکره دا خبره

چي ته څله يې لکيا په خوشي فکر
 چي کوي د دغي کومي پېغلي ذکر

هغه ده بېخي يې وروره او يې خوره
 ده يواځي هم له پلاره هم له مور

چي ورور نه لري نو ورور يې څنگه ورک شو؟
 په دې ماته ځان ښکاره هغه هلک شو

چي د دغي بنايستي پبغلي په کار و
آواز کرے هغې ماته په وار وار و

مگر ما خبره وا نه وریده سمه
ماشوم نه وم مگر پوهه مي وه کمه

وو غورونه مي د عقل کانه دواړه
په خالي لاس هغه څوک راڅخه لاړه

ياداوه چي يې ورک ورور خو زه يې غوښتم
و پر خله يې ذکر نور خو زه يې غوښتم

۱۵ جون ۲۰۰۸ع

دېوال

چي له تاسي مرور ستاسي نصيب ؤ
ستا بابا له غريبانو يو غريب ؤ

دغه وخت چي مي ته مخته وي ولاړه
صراحي وه د خيام ستا هسکه غاړه

سپين تندي دي گونجه نه درلوده ورين ؤ
ستا بارخو په سپين كي سور، په سره كي سپين ؤ

په دوو سترگو كي دي يو سمندر نور ؤ
په سرو شونډو كي دي يو درياب سرور ؤ

غونډه زنه دي و خال ته اړه نه وه
ستا ښکلا د کشمير شال ته اړه نه وه

په رښتيا وې د دې وړ ستا زلفي توري
چي يې ستري خان هوسا کاندي په سيوري

ښکارېدې لکه سپورمې ته شنه آسمان ته
د هر شي پام دي را گرځاوه خپل خان ته

چارونو اخست خوند دا ستا له قده
باچهي دي د ښکلا وه بې سرحده

دغه دومره ښکلا ټوله وه ستا خپله
پکي هيڅ پور کړي نه و تا له بله

ټوله ته وې چي مي مخته وې ولاړه
صراحي وه د خيام ستا هسکه غاړه

بيا چي کله خپل نصيب درسره يار شو
ستا بابا په اميرانو کي شمار شو

دغه وخت چي مي بيا مخته وې ولاړه
د سرو زرو غاړگي دي وه په غاړه

تر پېزوان دي وې خوږو کي شونډي لاندي
خړولے دي وۇ تیک پر تندي باندي

لگولے دي پر زنه باندي خال وۇ
اچولے دي پر سر د کشمير شال وۇ

په کجلو دي وې دواړي سترگي توري
بنکارېدل دي په لباس کي رانه ستوري

خوشبويي دي لگولې د ختن وه
د ختن وه که د کوم يوه وطن وه

بند په دې زر او لباس کي زما پام وۇ
ستا وجود تر دې دېوال رانه نھام وۇ

په ستاينه چي دي ډک زما گفتار وۇ
هغه ته پخپله نه وې، ستا سينکار وۇ

در وتلاى نه شوم زه ستا له زېوره
ستا کره وړه مي ټول غايب وۇ له نظره

او حال دا چي ته مي مخته وي ولاړه
د سرو زرو غاړگي دي وه په غاړه

چي نصيب نور مهربان ستا پر بابا شو
تاج و تخت په گوتو ورغلل، باچا شو

دغه وخت چي مي بيا مخته وي ولاړه
د محل د هغه لوي حوض پر غاړه

چي اوبه يي تكي شې لکه آسمان وي
فوارې په چمنونو کي چالان وي

تخنولې يخ شمال د ونو پاني
وي خوشحاله په دا حال د ونو پاني

پر هر گل پراته د پرخي سپين غمي وو
د هوا وزر لاندۀ په دا نمي وو

داسي مينځي دي لگيا وي په خدمت کي
لکه حوري چي څوک ويني په جنت کي

بند په دغه چاپېرچل کي زما پام و
ستا وجود تر دې دېوال رانه نهام و

په ستاينه چي دي ډک زما بيان و
هنه ته نه وي، د دې خيزونو شان و

دا هر څه بنکارېدل ډېر نژدې و ماته
ستا کره وړه او ستا سينگار تللي وو شاته

ته که څه هم وي نژدې راته ولاړه
د اوبو د يوه شنه حوض پر غاړه

۲۶ جون ۲۰۰۸ع

وَ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ

الشعراء - آیت ۲۲۶

او بي شڪه دوى (شاعران) هغه خه وايي چي کوي بي نه

زه شاعر وم ملغره مي هر خيال و
بيان ڪرے مي په شعر کي دا حال و

چي زرگے دے يوې پيغلي له ما ورے
په ژوندون بي رانه مړے دے جوړ ڪرے

راپسې بي د بلا غوندي بېلتون دے
په ازغيو مي سورے سورے ژوندون دے

يمه ترے او سراب زما نصيب دے
د خوړو شونډو ڪوثر بي د رقيب دے

چي خواخوږي مي خبر په دغه حال شول
زما مخي ته را غونډ ٽول په دې خيال شول

چي مي وکري يو خه مرسته په دې لار کي
اساني راله پيدا کري په دا کار کي

خو پوښتنه چي يې وکړه نو حبران شول
له جوابه مي په دې سخت پرېشان شول

چي دا کومه شالېلا چي ما ستايله
په ژړا به ومه دا چي ما ستايله

په دوو سترگو هغه ما ليدلې نه وه
په خپل ژوند کي مي رښتيا ليدلې نه وه

وم خبر يې نه له خايه، نه له نومه
هيڅ اته پته يې نه وه را معلومه

زه شاعر وم ملغره مي هر خيال و
بيان کړم مي په شعر کي دا حال و

چي په جنگ کي چي بدل نولس په شل کري
ماتي بل ته په شا ورکړي، بره خپل کري

دې مقصد له څنگه توره څنگه لاس وي
دغه کار له څنگه سپور وي څنگه آس وي

دا او دغسي ډېر څه د جنگ په اړه
بيان کړي وو ما ښه د جنگ په اړه

نو په دا تللي تر لري آوازه وه
چي په جنگ کي تجربه زما پخه وه

مخامخ بيا يو ولس شو چرته جنگ ته
هر سړي يې توره واچوله څنگ ته

ترې تيار چي شو لښکر، زه يې سالار کړم
آس يې راکړ او لکيا يې په خپل کار کړم

پر دې آس چي سپرېدم نو دوی حېران شول
او چي سپور شوم نو په دې سخت پرېشان شول

چي د آس ملونې ما سمه نيوای نه شوه
نو په دا راسره دا ناشونې و شوه

آس په غورزو پرزو سر شو د دوی وړاندي
زه یې و لوېدم ډېر بد له زینه لاندي

زه شاعر وم ملغره مي هر خیال و
بیان کړم مي په شعر کي دا حال و

چي يم تلله د سلوک پر پاڪه لاره
خولې مي د زړه لکه هینداره

تجلی پکي د خدای راته بنکارېري
روښان مخ د خپل اشنای راته بنکارېري

چي يې لوسته زما دغه روڼ کلام و
هغه کس به نو که خاص و که به عام و

لاسنوي ته به زما وو ډېر لېواله
دا يې غوښت چي ځان را و رسوي ماله

په دې هيله چي زما تر نظر لاندي
سفر وکړي د سلوک پر لاره باندي

د عرفان دا هسي تري ٽول لگيا وو
دلته هلته په ٽيون اخته زما وو

که خلوت، که خانقاه که کور د خدای و
دوی په ما پسې کتلے هر پاک خای و

شپه و ورځ په دا ټيون وو سرگردانه
مگر هغه وخت شول ٽول سخت پرېشانه

چي يې و موندلم زه په مېخانه کي
پوره ډوب وم د شرابو په پياله کي

۴ جولای ۲۰۰۸ع

زما برخه

چيغه پورته شوه چي خداي مو مهربان دے
لوی سخي يې د سخيانو را روان دے

اراده يې دا حل کړې ده بڼه کلکه
چي و هر چاته لمن کاندې ور ډکه

هيڅ وگړے به بې برخي پاته نه شي
د مودو مودو ډېر وړي به ماړه شي

سُستي مه کوی بېدار کړئ خپل خانونه
بڼه راغلي ته يې تيار کړئ خپل خانونه

په بڼو ورته جارو کړئ لويه لاره
مېدان و دروی روڼ لکه هينداره

را دننه چي شي دے دغه مېدان ته
دا سپورمى چي شي را گډه دې آسمان ته

په قطار کي شا و خوا باندي را ټول شئ
دے به وي لکه سپورمى تاسي يې شپول شئ

په حولى کي به يې لويه خزانه وي
په نبي لاس کي به يې بنکلي پېمانه وي

ورکوي به په هغې يو خه هر چا ته
هيڅ وگرے به بې برخي نه شي پاته

د دې واري اراده لري بڼه کلکه
چي و هر چاته لمن کاندي ور ډکه

چيغه پورته شوه چي خداى مو مهربان دے
لوى سخي يې د سخيانو را روان دے

په کار دا ده چي جارو شي ورته لاره
مېدان و دربري روڼ لکه هينداره

وه دا چيغه اوربدلي هر وگري
خپل کارونه يې وو ټول و شاته کري

له ملنکه بيا د کلي تر بخيله
وو راغلي خلک ټول په لويه هيله

خو ولاړ پر خپل خپل خای وو داسي واړه
لکه نن چي وي کار ټول زما په غاړه

چا ويل راته چي دي کار ته ولاړ شه
چا ويل په هغه بل کار پسې لاړ شه

چا ويل کړه دا اغز له مخه لري
چا ويل کړه هغه ش له مخه لري

او ما هم په دا هر خه کي لیده سته
له هيڅ کاره به مي نه کوله نته

سره اغزي مي بدلول غوښتل په گلو
ومه دا رنگه لکيا په هلو حلو

لکه نن چي دا سخي راځي تش ماته
له ما پرته نظر نه کوي بل چا ته

چيغه پورته شوه چي خداي مو مهربان دے
لوی سخي يې د سخيانو را روان دے

موږ لکيا شوو چي صفا کړو ورته لاره
مېدان و دروو روڼ لکه هيڼداره

شوم په دغه کار کي زه تر ټولو سترے
د ستريا په دغه حال کي وم خوب وړے

چي هغه راته نو زه داسي ويده وم
چي په دې خبره هيڅ هم خبر نه وم

چي هر چا ده ترې اخستې خپله برخه
چي را وينس شوم اوبه تېري وې له ورخه

لوی سخي وو د سخيانو بېرته تللے
پاتېدای په داسي حال کي شي څوک غلے

ما په چينغو چينغو و ويل چي كله
هغه راغي، تاسي وينئ نه كرم زه څله؟

خپله برخه ده هر چا ترې لاس ته كړي
خو زما برخه مو ده په سپلاب وړي

چي د كار وخت و هر چاته ومه ياد زه
نو د وېش په وخت مو ولي كرم برباد زه

دوى ويل ته هم دغسي نه يې پاته
خوږه برخه د خوب و رسېده تاته

۱۰ جولای ۲۰۰۸ع

کچکول

ناقراره مي له درده بيا زرگه دے
پکي پاته دا ارمان لکه اغزے دے

چي مي ستا د مخ کاته په برخه نه شول
زما خوار دغه خواره په برخه نه شول

په دې نه چي داسي تا په خپله خوبنه
ستني و ايستې زما د زړه تر غوبنه

نه خو ماته په رښتيا سترگي په لار وې
دې خبري ته بېحده ناقرار وې

چي په ما وکړې د خپلي ښکلا څکه
په خوږو يې کړې پيال د زړه را ډکه

مگر ما د زړه پيالہ وه تر شا کړې
داسي و گڼه چي نه مي وه راوړې

را وتلے چي سهار ومه له کوره
روان شوه چي پر لار ومه له کوره

په دا کور کي مي پرې ايښه ټول کهول و
را اخسته مي ترې يو خالي کچکول و

دې کچکول چي را دننه کړم دنيا ته
پام مي نه و د چا مخ د چا ښکلا ته

وم يې پوه نه په ولاړه نه په ناسته
ما کتل د خلکو جېب، د خلکو لاس ته

چي را واچوي خه مال په دې کچکول کي
بند مي ټوله ورځ و خيال په دې کچکول کي

ما ويل که تر مانښامه خه را ټول شي
په خبرات د خلکو ډک زما کچکول شي

دي بچي چي مي په کور کي وږي پاته
دا به وږمه په تلوار د هغو خوا ته

چي په خپل لاس برابر ورته خواږه کړم
چي په خپل لاس يې نن شپه خو بڼه ماږه کړم

داسي وم دې تش کچکول تر تا تېر کړم
د بچو غم وې ته سم له ما هېر کړم

را وتلے چي سهار ومه له کوره
روان شوم چي پر لار ومه له کوره

وم روان، نه مي ولاړه وه نه ناسته
ما کتل د خلکو جېب، د خلکو لاس ته

دا جېبونه او لاسونه يو رنگ نه وو
ډېر تر بدو لا هم بد وو، ډېر بيا بڼه وو

خيني تنگ په شان د زړه د يو بخيل وو
خيني پوه وو په سخا باندي، اصیل وو

ما په منځ کي د دې ټولو ورځ کړه تېره
له کچکوله مي بهر دنيا وه هېره

چي ماښام له کوم خېرات را سره ټول شو
په هغه باندي ښه ډک زما کچکول شو

دا مي و ويل په کار ده اوس نو ستون شم
يو ځل بيا د خپل کورگي خوا ته په يون شم

دغه وخت راته ته بيا سترگي په لار وې
دې خبري ته بېحده ناقرار وې

چي په ما و کړې د خپلي ښکلا څکه
په خوږو مي کړې پياله د زړه را ډکه

مگر ما د زړه پياله وه تر شا کړې
داسي و گڼه چي نه مي وه راوړې

خپل کچکول مي وو د دوو سترگو په وړاندي
څه مي نه ليدل تر دې کچکول دباندي

نہ مي محڪه، نہ مي ياد چرته فلڪ و
 دې ته خير وم چي کچڪول مي دا وخت ڊڪ و

ما ويل بچي مي ڪور دي وري پاڻه
 دا به ورمه په تلوار د هغو خوا ته

چي په خپل لاس برابر ورته خواڙه ڪرم
 چي په خپل لاس يي دا نن شپه خو ماره ڪرم

داسي وم دې ڊڪ کچڪول تر تا تبر ڪرم
 د بچو غم وي ته سم له ما هير ڪرم

پای